

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3, 2000

**Пам'ятаючи дороги,
якими водив Господь...**
Ювілейна конференція
Одеса-2000

Представляємо область **Одещина**

**«Заспівайте для Господа
пісню нову, Йому слава на
зборах святих!» Хор
Одеської Центральної
церкви ХВЕ**

**Дитячий духовий
оркестр Одеської
Центральної церкви.**

**«Блаженні милостиві, бо
помилувані вони будуть».
Працівники місії «Добрий
самарянин» роздають
подарунки дітям.**

* * *

*Що може бути краще ніж Свобода,
Яку дарує Бог в своїй любові?!
У ній усе — чи сонце, чи негода —
Мелодії шепоче кольорові.*

*Ні нарікань, ні лементу, ні злості.
Гармонія удячності і болю.
І близько-близько дивні високості
Схиляються, щоб розмовлять зі мною.*

*Обійми спокою. Від них не ухилитись,
Бо рідні ми, сини одного тата.
І любить нам обом щоніч наснитись
Країна світла — добра і багата.*

*І все під силу. Труднощі не варті
Ні слів, ні сліз... ні змінювать дорогу —
І чую серцем: хтось небесній варті
Наказує іти на допомогу.*

*В Тобі, Свободо, володію царством.
Воно — як сонце, Божої подобі.
Прийди до тих, хто з'їджений лукавством
Марніє, а чи пухне від жадоби,*

*Хто власні нірки наповняє крамом,
По світу бродить поглядом голодним...
О, ти, Свободо, наділяєш даром
Добром нетлінним, справжнім, незникомим.*

Василь МАРТИНЮК

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 3,2000 (29)

липень-вересень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06
Факс: (03322) 551-82
E-mail: Fedir@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідчення про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Юрій ТРОЦЬ
Віктор МОКІЙЧУК
Анна ЯРУТА
Володимир ШОЛОМ
Ольга МОРОЗОВСЬКА
Володимир ЮХИМЧУК

Журнал віддруковано у
друкарні видавництва
«Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

Тираж 4000 примірників

У номері:

В. Решетинський. Спокуса нечестя	4
Одещина. Інтерв'ю з П.В. Сердиченко	8
Біля коліски української П'ятидесятниці	10
О. Морозовська. Іван Славик — вогонь-християнин	14
Від серця до серця	16
«Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються»	17
П. Новорок. «У нас дуже багато спільного»	18
Ювілейна конференція ВСЦ ХВЕ	20
Ю. Вавринюк. Щасливі	22
Б. Левицький. Молодіжна конференція	25

хнім законом було: «Смерть за смерть».
П'ятеро місіонерів прийшли до них із
законом: «Життя за життя»

Р. Ренер. «Багатопартійна» церква	32
В. Франчук. Пісня про «Пісню над піснями»	36
Ю. Вавринюк. Вас зупинив автоінспектор	40
«Дякуємо, що ви нас за людей прийняли»	42
В. Кіт. Відкриття дому молитви у селі Бортків	43

Ювілейна конференція місії
«Голос надії»

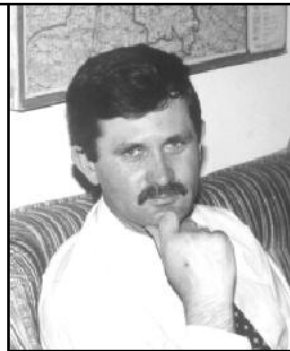

Г. Андросов. Український євангеліст	45
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	46

На першій та четвертій сторінках обкладинки фото
Євгена БОЯРЧУКА

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

«Пізнай себе», — казали древні. За тисячолітню історію таке пізнання давалося важко. І лише в останні десятиліття вчені зробили велетенський стрибок в медицині та вивченні homo sapiens. Якось символічно сприймається нещодавня сенсація, яка облетіла увесь світ: у двотисячному році, який ніби символізує перехід від другого до третього тисячоліття, вчені розшифрували найголовнішу таємницю людського організму — його геном. Геном — це сукупність генів в живому організмі. Ген, в свою чергу, — це одиниця спадковості, з допомогою якої відбувається запис, збереження та передача генетичної інформації. Саме в генах зашифрована уся інформація про людину — її зовнішність, риси обличчя, колір очей та волосся, її характер, темперамент і, дуже важ-

ливо, — її схильність до тих чи інших хвороб. Розшифрувавши всю цю інформацію, можна ефективно боротися зі старістю та хворобами, зводячи їх ймовірність практично до нуля. Але, разом з тим, можна і штучно «ліпити» людей «на замовлення» із заздалегідь заданими характеристиками. Це відкриття фактично відкриває нову еру в сучасній науці та пізнанні таємниць людини. Вчені зазирали, можна сказати, у «свята святих» людини. Піднялися ще на одну ступінь в пізнанні себе. От тільки чи піднялися?..

Безперечно, розшифрування генома (яке, до речі, ще не закінчене, попереду роки клопіткої праці) принесе певну користь людині. Але чи зробить це відкриття людину кращою? Де той ген, який керує поведінкою людини, її вчинками та ділами?

«Пізнай себе». Пізнав — і жахнувся. А жахатися є чого. Бо незважаючи на фантастичний стрибок людства у науці та техніці, сама людина анітрішки не змінилася. І підтвердженням цього може стати будь-яка газета за будь-яке число, будь-яка підбірка теленовін. Чечня, Югославія, Палестина, терористи, викрадення літаків, вбивство у школах — ці слова можна зустріти на кожному кроці. Батько вбиває сина, мати — новонароджену дитину, підлітки відкривають вогонь з автоматів по однокласниках, мусульмани вирізають християн і навпаки — як не парадоксально, але все це ніби з епохи далекого середньовіччя чи доісторичного дикунства. Але це день сучасний. І це роблять люди, які відкрили секрети генетичного коду, які літають на місяць та конструюють комп'ютери, що мало не вміють мислити. До головного секрету вони так і не дійшли. А він дуже простий і давно розгаданий.

Апостол Павло сказав: «А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрости, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:28-32). У Святому Писанні Бог розшифровує таємницю «гена», який відіграє вирішальну роль в житті людини. І цей «ген» називає гріхом. Диявол ще в Едемському саду зумів посягти його в серце людини, й дотепер кожна розумна істота отримує у спадок цей «ген» Адама та Єви. Саме він скеровує людину на зло та беззаконня, яке не тільки не зменшується з розвитком цивілізації, але приймає все новіші та витонченіші форми. Людина з усіх сил намагається позбутися його — та дарма. У тому ж посланні Павло каже: «Бо не роблю я доброго, що хочу, але зле, чого не хочу. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені...» (Рим.7:19-24). І закінчує свої слова риторичним запитанням: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» Хто?!

Безперечно, Біблія була б найбільш сумною книгою, якби вона лише відкривала нам секрет зла. Але, слава Господу, Слово Боже показує нам і шлях, як позбутися того спадкового «гена» — гріха. Як тріумфально звучать Павлові слова у 25 вірші: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого». Той, Хто є Любов, послав Сина Свого на Голгофу, «щоб кожен, хто вірує в Нього... мав життя вічне». Він вклав у наше серце Свої гени добра та любові, народивши нас до нового життя — життя в Бозі.

Добре, коли ми відкриваємо нові закони Божого творіння. Добре, коли ми пізнаємо таємниці свого тіла. Але незрівнянно цінніше пізнати своє серце. «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя» (Пр. 4:23).

Пізнай себе! Чи ти пізнав себе, читачу?

Спокуса нечестя

Валерій РЕШЕТИНСЬКИЙ

«Сину людський, ці мужі допустили своїх божків у серце своє, а спотикання провини своєї поклали перед обличчям своїм. Чи ж можуть вони запитувати Мене?» (Єз. 14:3). Такими словами свого часу Бог звернувся до пророка Єзекіїля, сказавши, що люди *«допустили своїх божків у серце своє»*. Я хочу підкреслити важливість значення цих слів. Сьогодні ми поговоримо про зіткнення в духовному світі світла зі тьмою. *«Спотикання провини»* (синодальний переклад — *«соблазн нечестя»* (спокуса нечестя), український переклад Івана Хоменка — *«спонука до гріха»*) — це духовна проблема, духовна нечистота, котру допускає людина. Мова не про людей цьо-

го світу, але про тих, котрі, ставши на шлях служіння Господу, допустили *спокусунечестя*. Ми будемо говорити про намагання людини видати власні дії за дії Духа Святого. Ця духовна проблема хвилює сьогодні всі церкви, тому що інколи християни, навіть не підозрюючи цього, керовані духом не від Бога.

Розглянемо деякі ознаки духовних спокус. Хочу наголосити на те, що в духовному світі це дійсно реальна ситуація, коли у церкві виникають так звані духовні спокуси. Власне не сама церква, а окремі її члени потрапляють під демонічний вплив. *Спокуса нечестя* — це духовна спокуса. Це не просто видимий тілесний гріх, котрий можна зупинити покаранням. Проблема набагато глибша, ніж здається на перший погляд, і люди не відра-

зу можуть зорієнтуватись в тій чи іншій ситуації.

Візьмемо приклад з Книги пророка Єзекіїля: *«Так говорить Господь Бог: горе на пророків безумних, що ходять за своїм духом та за тим, чого не бачили! Твої пророки, Ізраїлю, як ті лисиці в руїнах! Не ввійшли ви в проломи і не загородили загороди над Ізраїлевим домом, щоб стати на бій Господнього дня. Вони бачать марноту та фальшиве чарування, говорячи: «Говорить Господь», а Господь не послав їх, та вони мають надію, що сповниться слово. Хіба ж не марне видіння ви бачили і не фальшиве чарування ви говорили? А ви кажете: «Говорить Господь», а Я не говорив!..» (13:3-22).* Ось такими словами Бог звертається через пророка Єзекіїля до ізраїльських священників і звинувачує

їх, що вони роблять те, для чого Він їх не посилав: говорять неправду, пусті мрії свого серця, говорять те, що засмучує праведного і не зупиняє беззаконня. Тому Бог називає їх лисицями, які псують Його виноградник, знищують те, що Він насадив.

Подібним способом сатана намагається атакувати Церкву сьогодні. Диявол пропонує якісь речі, дії, котрі, на перший погляд здаються піднесено духовними, та в суті своїй є демонічною спробою очорнити, заплямувати Божу споруду. Це ніби п'ята колона, яку сатана хоче збудувати у домі Божому. І не тому, що Церква слабка чи не в змозі протистояти цьому. Просто сатана всілякими способами сіє свій кукіль, який росте разом з пшеницею. Його не відразу можна вирвати — потрібен час, щоб він дозрів, бо написано: *«По їхніх плодах ви пізнаєте їх»* (Мт. 7:16). Бур'яни подібні до культурних рослин. Але минає час, і лише скуштувавши плоди, ми можемо судити про саму рослину. Тому в цей останній час, коли Церква очікує великого пробудження, диявол посилює на неї злісні атаки. Там, де не може її зупинити безпосередньо шляхом гріха, він починає діяти через *спокусу нечестя*. Тобто через духовний обман. Інколи приходять люди і говорять, що їм Бог відкрив те чи інше. Те, що їм Бог «відкриває», просто вражає і переконує в необхідності дарурозпізнання духів. Церква повинна молитися про це і стояти насторожі. Молитися про те, щоб знати істину. І не відхилятися ні праворуч, ні ліворуч від Слова Божого. Сьогодні ця проблема є актуальною. Ось, наприклад, на одній нараді, котра спокійно проходила, раптом встає людина і говорить: «Мені відкрито, що тут овечки не відділені від козлів».

Тобто є ті люди, котрих не повинно тут бути. Можливо, це дійсно так. Проте виникають запитання: «Де корінь такого духовного бачення? Чому приходять такі духовні спокуси? Як Бог буде звільняти від цієї проблеми?»

Згадаймо Валаама. Свого часу це був Божий пророк. Ось які слова сказав він учас духовного падіння: *«Мова Валаама, сина Беорового, і мова мужа з очима відкритими, мова того, хто слухається Божих слів і знає думку Всевишнього, хто бачить видіння Всемогутнього, що падає він, але очі відкриті йому»* (Чис.24:15,16). Таким чином, ми можемо побачити, наскільки серйозно диявол озброюється проти Церкви Божої. Про Валаама відомо, що за подарунки від моавського царя він погодився проклясти Божий народ. Звичайно, Господь не дозволив, щоб це сталося. Але випадок з Валаамом показує, як людина може допустити *спокусу нечестя*. Добре знаючи волю Бога щодо ізраїльтян, він спокусився пропозицією моавітян. Знову й знову Валаам запитував Бога, чи можна йому йти з моавітянами. І Бог сказав: *«...іди з ними. Але тільки те, що я промовлятиму до тебе, — те ти зробиш»* (Чис.22:20). Валаам у серці своєму жадав подарунків і шани від моавського царя. Господь бачив його серце і дозволив піти. Та кінець історії Валаама сумний: людина, яка чула голос Божий, безславно гине. Це небезпечне становище для християн. Ми повинні бути уважні до того, що нам говорить Бог, і прислухатись до Його порад. Інакше, навіть коли ми будемо чути голос нашого Господа, будемо падати.

Згадаймо історію ворожбитів Симона (Дії, 8 розділ). Симон покався й охрестившись, не відходив від Пилипа, дивуючись великій силі та чудесам.

Симон просто спостерігав. Але коли через покладання рук апостолів Дух Святий сховався на людей, він *«...приніс їм гроші і сказав: «Дайте й мені таку владу...»* (Дії 8:18-23). Вісторії з Симоном є декілька причин, котрі призвели до духовної спокуси. Перша — це користоловство. Займаючись ворожбитством, Симон мав непоганий заробіток. Можливо, він думав: «Тепер я відкрию нове служіння. Воно буде багатолюдним. Хрещення Духом Святим робить велике пробудження — і я знаходитимусь на вершині цього пробудження та слави». Можливо, суть полягає у грошах, набутті якихось матеріальних цінностей, подібно до того, що ми бачимо в історії з Валаамом. І віруюча людина, котра має духовний дар, починає думати про власну вигоду. Можливо, це відбувається на рівні підсвідомості. Що ж змусило Симона назбирати грошей і запропонувати їх апостолам? Не думаю, щоб він не розумів, що таке хрещення і спасіння. Адже апостоли не могли хрестити будь-яку людину з вулиці. Отже, Симону не дали хрещення свідомо. Напевно, він щиро покався, але сатана спокусив його. Будь-яке користоловство веде до духовного обману.

Наступне, на що необхідно звернути увагу, бажання бути в центрі уваги. Дивлячись на ту владу, яку мають апостоли, Симон сказав: *«Дайте й мені таку владу, щоб той, на кого покладу свої руки, одержав би Духа Святого»* (Дії 8:19). Бажання бути завжди у центрі — найбільш поширена причина духовного обману. У такий спосіб сатана атакує тих людей, котрі мають духовні дари. Трапляється так, що деякі з них починають вважати себе великими пророками і не розуміють, що це звичайна пастка. Їм необхідний захист Церкви, її авторитет. Проте ча-

сто сатана переконує, що у них є особлива духовність, особливе бачення, і тому люди збираються навколо них. Такий сценарій сатана розіграв не в одній церкві. Багатьох дійсно хороших щирих служителів диявол поступово поставив у центр загальної уваги, і як результат — падіння. Хочу зауважити, що Бог, коли доручає людині певне служіння, перед тим деякий час готує її до нього. Він не може просто так будь-кому довірити Свою славу, Своє ім'я. Як написано: *«Слави Своєї не віддам нікому»*. Тому, бажаючи бути в центрі, погляньте на Мойсея, котрий теж в сорок років хотів цього. Він хотів показати, що він — вождь Богого народу. Мойсей вбиває єгиптянина, але відтак змушений тікати з країни. Потім сорок років біля овечих отар навчався смиренню — і став *«найлагіднішою людиною на землі»*. Коли Ісус Навин побачив, що хтось із старійшин пророкує, то звернувся до Мойсея зі словами: *«Пане мій Мойсею, заборони їм»*. Мойсей відповів: *«Чи ти заздри́сний за мене? О, якби ввесь Господній народ став пророками, коли б дав Господь Духа Свого і на них!»* (4 М. 11:28,29). Іншими словами, Мойсей не хотів виділятися серед людей, не хотів слави для себе. Він ніс тягар цього народу, не до слави йому було, не дбав він про звеличення свого імені. *«Горена пророків безумних, що ходять за своїм духом та за тим, чого не бачили!.. Не ввійшли ви в проломи і не загородили загороди над Ізраїлевим домом»* (Єз. 13:3,5). Ось причина марних видінь, пророцтв та неправди. Божі служителі не несли тягара народу, не ставали за нього в проломі. Бути в центрі — не означає спочивати на лаврах. Мойсею Бог сказав одного разу: *«Я винищу їх (ізраїльтян), а тебе зроблю великим народом»*. І Мойсей став

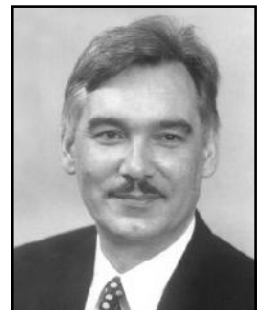
благати лице Господа, Бога свого, та й сказав: *«...Вернися з розпалу гніву Свого, та й відверни зло від Свого народу... коли б Ти пробачив їміхній гріх! А якні, — витри мене з книги Своєї, яку Ти написав»* (2 М. 32:10-12,32). Ось що означає бути в центрі і виконувати волю Божу. Як це далеко від сучасних критеріїв християнства! Людина, якій Бог доручив певне служіння, не повинна дбати про славу чи авторитет. Не це хвилювало Мойсея, коли він виконував волю Божу. Та трапляється, людина забуває, що все робить Бог. Християни не повинні боятися говорити пророцтва чи про видіння. Нехай Бог благословить всіх нас необхідними духовними дарами для Церкви. Але нам необхідно стояти на сторожі, пильнувати, щоб не спокуситись і не впасти.

Ворожбит Симон не зрікся своєї старої гріховної природи, а прийшов з нею в Церкву. Йому здавалось, що він може знайти себе в цьому служінні. Та Дух Святий виявив наміри його серця (Дії 8:20-23).

Третя причина духовного обману — це рецидив повернення до попереднього стану. Часто він, можливо, на рівні підсвідомості, спостерігається у тих людей, котрі раніше мали окультну практику, захоплювались східною філософією і подібними речами. Вони покалялись, відчули Божі благословення. Проте поступово сатана відомими йому каналами посиляє їм свою духовну інформацію. Людина сприймає цю інформацію — і повторно входить в своєрідний хворобливий стан. Сатана не просто веде таку людину від Бога, а веде її в бік

«високої духовності». Не диво, що в такі моменти людина може сказати: *«Я уже відмовився від цього світу, від свого розуму. Я слухаю лише голос Божий. Світ для мене не існує»*. Дійсно, ці люди читають Слово Боже, роздумують над ним. Але вони вже відхилились від істини, хоча не відразу можна помітити це. Диявол працює з великою обережністю. Тому всім служителям, всім членам церкви необхідно бути уважними і допомагати один одному. Апостол Павло писав про те, що новонаверненого християнина не можна ставити на духовне служіння, *«щоб не загордився і не підпав суду з дияволом»* (1 Тим. 3:6). Практично кожна людина потребує, щоб Бог звільнив її від якихось переживань, оновив її розум, дух, зробив недоступною для впливу демонічних сил. Наша байдужість може привести до того, що таку людину почне використовувати сатана. Дуже небезпечно, коли ще несформована духовна особистість починає духовну працю. Це подібно до того, як гончар, ще не завершивши роботи над посудиною, не надавши їй правильної форми, кладе її в піч для загартування. Напевно, всі зустрічали людей, котрі попали під сатанинський вплив. Вони тверді, як та випалена посудина. Говорити з такими людьми — безрезультатно. Здається, що вони ніколи не пізнають істину. Їхні погляди і переконання настільки закаменілі, що зруйнувати цю твердиню чи якоесь пом'як-

Валерій РЕШЕТИНСЬКИЙ,
єпископ церков ХВС Київської області,
пастор церкви «Християнська надія»
(м. Київ)

шити майже неможливо. Такі люди подібні до блукаючих зірок. Цікавим є той момент, що вони миттєво знаходять один одного. Варто лише прийти такій людині в церкву, і вона відразу знаходить близького по духу. Щось їх притягує один до одного, ріднить.

Ворожбит Симон усвідомлював, що робив. Є багато випадків, коли людина не усвідомлює. Наприклад, у шістнадцятому розділі книги Дії записана цікава історія. Апостол Павло проповідував в домі Лідії і багато людей покаялося. Жила в тому місті дівчина, котра віщунням приносила великі доходи своїм господарям. Це класичний приклад того, як праця Духа Святого пересікається з демонічними діями. До того ж пересікається не в світі, а в церкві, поміж народом Божим. Господь любить цих змучених, втомлених людей, котрі все більше і більше костеніють у своєму падінні. Та достукатись до їхніх сердець тяжко. Тяжко, тому що вони здатні перш за все слухати лише себе. Симон приніс апостолам гроші, добре усвідомлюючи те, що робить. Віщунка, яку зустрів Павло, була рабинею і приносила великі прибутки. Напевно, вона передбачувала людські долі, чаклувала і тому подібне. І ось ця визнана усіма ясновидиця ходила за апостолом і кричала: *«Оці люди — це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння!»* (Дії 26:17). Бачите задум диявола? Звичайно, важко однозначно сказати, чи свідомо вона це робила, чи просто була керована духом віщунства. Але мета диявола відома — переконати людей, що сила, яка у ній і в апостола Павла, одна і та ж. Сатана ніби працював на Духа Святого. Проте Бог зруйнував його план. *«Павло обурився і обернувшись сказав духові: «Наказую*

тобі в ім'я Ісуса Христа, — вийди з неї!» І в ту ж мить дух вийшов» (Дії 16:18). Ця дівчина звільнилась від духа віщунства. Як результат — Павла і Силу кинули до в'язниці. Сьогодні диявол не перестав атакувати Церкву. Якщо Бог відкриває вікна, то сатана — кватирки. Бог виливає Свою силу могутньою рікою. Сатана ж намагається, коли людина не пильнує, вливати туди свої потічки. Це подібно до того, як малі лисенята псують виноградник. Така робота диявола. Він не може відкрито боротися з Церквою. У нього залишається можливість потаємно, не тільки через гріх, але шляхом обману, якоїсь надуманої духовності окремих людей атакувати всю Церкву.

Говорячи про ознаки такого духовного обману, ми можемо звернутись до послання Юди, а також до Другого Петра (2:1-22) чи Другого послання Павла до Тимофія (3:1-9). Хочу зауважити деякі характерні ознаки духовного обману. Перша — це незначне перекручення і відхилення від Слова Божого, від вчення Ісуса Христа. Для прикладу знову ж візьмемо Симона-ворожбита, вчення котрого проіснувало аж до п'ятого століття. Він настільки тонко обманював слухачів, що відхилення від істини було непомітним. В історії Церкви відомо багато інших спотворень і перекручень біблійного вчення. Доцільно згадати хоча б аріанську ересь. В Посланні Юди написані такі слова: *«Бо крадькома повходили деякі люди... безбожні, що благодать нашого Бога обертають у розпусту, і відкидаються єдиного Владика і Господа нашого — Ісуса Христа»*. З одного боку, диявол обіцяє і показує благодать таку всеохоплюючу і необмежену, що людина впевнена, якщо тіло і кров Царства Божого не впадують, можна жити як завгодно. Тобто

дух спасенний, а тіло нехай робить, що йому заманеться. Свого часу такі думки були досить поширені.

З іншого — крайній аскетизм, котрий забороняв вступати в шлюб, їсти певну їжу і т.і. Це все бажання показати свою духовність, нав'язати свої власні ідеї Церкві чи, можливо, якійсь групі людей. Такий стан небезпечний. Люди, котрі потрапляють під сатанинський вплив, постійно незадоволені, нарікають, стають зарозумілі. Часто від них можна почути приблизно таке: *«Що ти мені вказуєш, мені Бог сказав...»* Тобто людина вже нездатна слухати інших, а лише саму себе. Такі люди у постійних пошуках; *«...завжди вчаться та ніколи не можуть прийти до пізнання правди»* (2Тим.3:7). «Блукаючі зірки», «безводні джерела», що відділяють себе від єдиної віри. Це приблизна характеристика людей, котрі відходять від Божого життя.

Трапляються випадки, коли людина говорить: *«Мені Бог сказав те чи інше, але сказав не говорити цього нікому»*. Така людина цілковито знаходиться у путах духовного самообману. Ці приклади не поодинокі. Ми розглянули лише деякі причини їх виникнення. Церква повинна пильнувати, щоб цього не траплялося з її членами. Апостол Павло у посланні до Тимофія писав: *«Ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом надхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова»* (2 Тим. 3:15-17). Отож, кожен нехай збирає зерна істини Слова Божого у своє серце для духовної збудови себе і всієї Церкви.

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ОБЛАСТЬ

Одещина

Статистична звітність Одеського обласного об'єднання церков християн віри євангельської станом на січень 2000 року:

Церков — 89

Членів церкви — 5753

Протягом 1999 року відкрито нових церков — 19

Рукопокладених пасторів — 42

Рукопокладених дияконів — 96

Нерукопокладених пасторів — 47

Нерукопокладених дияконів — 37

Церков, які мають власні молитовні будинки — 39

Церков, які не мають молитовних будинків — 12

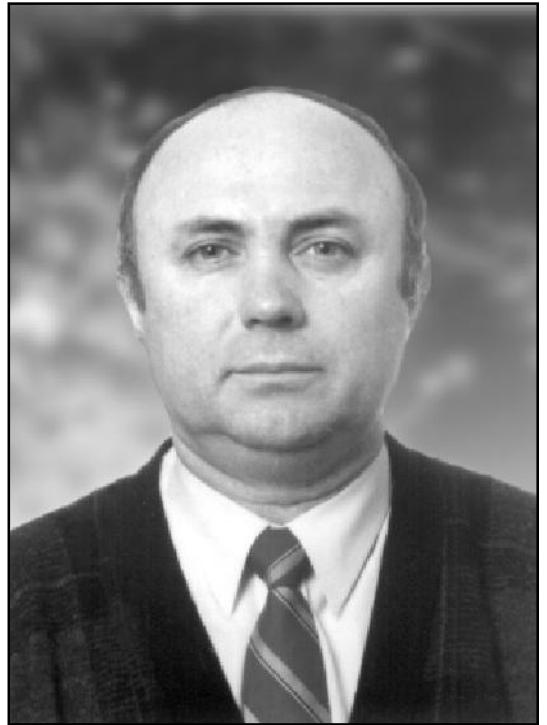
Церков, які будують молитовні будинки — 38

Недільних шкіл — 46

Кількість вчителів недільних шкіл — 340

Кількість дітей в недільних школах — 2893

Єпископ церков ХВЄ
Одеської області
Петро Володимирович
СЕРДЧЕНКО:
«Україна —
благословенна земля
щодо місіонерства»

— Яка роль Одеського обласного об'єднання у житті Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської?

— Я вважаю, що одеське об'єднання — це невід'ємна частина живого організму нашого братства. Я і думки ніколи не допускав, що одеське братство якесь виняткове. Правда, певні особливості є, але тільки ті, що відрізняють область від області, вони залежать від людей, від служителів. Але я не мислю, що одеське братство може функціонувати як незалежна структура. Тому я вважаю, що одеське братство — це невід'ємна і, вважаю, достойна частина нашого Союзу. Нам не соромно перед іншими конфесіями і перед державою називатися християнами віри євангельської.

— Одещина — це колицка п'ятидесятирічного руху в Україні. Чи зберегла Одещина традиції піонерства?

— Я відмітив для себе, що перше євангелізаційне зібрання було проведено в Одесі у парку Перемоги в червні 1988 року, вперше орендува-

ли приміщення для богослужінь в Одесі, перше відкриття молитовне служіння також було в Одесі, група «Емануїл» була першою в нашому братстві. Я бачу, що Бог використовує нашу область. Не скажу, що більше, ніж інші, та все ж Господь дає нам особливих сил та натхнення. Ми раді, що Бог використовує нас і впроваджує через нас щось нове.

— Ми говоримо про 75 років п'ятидесятирічного руху в Україні — це вже історія. Чи можна говорити про нове в місіонерській діяльності церков України на порозі XXI століття?

— Бог завжди робить все нове. В майбутньому потрібно думати про нові методи, бо старі можуть бути не такими ефективними. В нас був такий напрямок праці: євангелізації, відкриття нових церков. Це все правильно, але сьогодні вимоги до євангелізаційної праці набагато серйозніші. Україні потрібно подумати не лише про ближнє зарубіжжя, а й про дальнє. Для цього потрібно підготувати професійних місіонерів, створювати матеріальну, теоретич-

ну базу для роботи цих місіонерів. Для того, щоб ступити на сходинку вище, потрібно не тільки бажання, а й велика підготовча робота, виховна робота, потрібна також революція в мисленні, потрібно перебудувати себе на якісно нове служіння. А це неможливо зробити без помазання Духа Святого. І я вважаю, Дух Святий готує українське братство не лише до справи спасіння тут, в Україні. Наша країна є місіонерським центром для всіх країн СНД, але я вважаю, що такою вона повинна стати й для інших країн Європи, і не лише Європи. Для цього є всі можливості. Україна — це дійсно благословенна земля щодо цього.

— Як Ви думаєте, яка роль Церкви в суспільному житті?

— Церква невіддільна від суспільства. Але вона не повинна претендувати на владу, на командну роль в ньому. Церква має своє призначення в суспільстві — бути світлом і сіллю. Бажання стати сильними світу цього несе втрату того світла і тієї солі, тому що в світі свої закони — і їх доводиться враховувати.

Я вважаю, що церква повинна виконувати свою роботу — духовну: спасати грішників, проповідувати Євангелію, виховувати в людях правильні, божественні почуття один до одного і до всього суспільства. Нехай церква робить свою роботу і не старається замінити інші структури. Там свої правила, закони, а ми повинні морально, духовно впливати на суспільство.

— Що найбільше хвилює Вас як служителя Церкви? Які проблеми найболючіші?

— Мене тривожить зменшення надійності членів церкви. В церкву приходять багато нових людей, людей «сирих», нестабільних, які сьогодні з Богом, а завтра у них уже щось інше. І ця нестабільність породжує в мені відчуття тривоги. Церква може розділитися на тих, які бавлять (проповідують), і на тих, які бавляться (сидять в залі). Тобто

християни стануть прихожанами, а не живим організмом. Я чув багато нових проповідників, які проповідують кривляючись, з таким акцентом іноземним, як актори позують, а немає там ні сили, ні змісту, а якийсь лише світський блиск популярності. Це мені неприємно, навіть дещо противно. Людина просто фліртує, красується, милується сама собою. Це мене тривожить, дуже тривожить. Ми переходимо на емоційне служіння. Звичайно, віра повинна мати рівновагу з почуттями. Коли віра велика, але почуттів ніяких, це теж погано. А коли почуттів багато, але мало віри, то ще гірше. А такі служіння, де емоції вихлюпують через край, а віри там немає — це розвага для плоті. Хвилює падіння віри, відсутність відкриттів від Господа, пророцького голосу в церкві, цілющої сили Духа Святого. А ще мене лякає те,

що колись люди якось більше притримувалися християнської моралі, а зараз «полегшала» церква, раніше вона була міцною, твердою, вкоріненою, а зараз стала більш поверховою. І пастори стали менш відповідальними. Це моя думка, власна тривога.

— Ваші побажання читачам журналу.

— Бажаю, щоб усі брати і сестри, які читатимуть цей журнал, отримали благословення від його чудових статей, щоб були благословенні в особистому житті, благословенні в своїй творчій роботі, в духовному житті. А благословення завжди «збагачує і печалі з собою не приносить». Нехай вони залишаться постійними читачами цього благословенного журналу, і не просто читачами, а й виконавцями тих добрих побажань, які в ньому написані.

Біля колиски української П'ятидесятниці.

(Початок історії церков ХВЕ на Одещині)

Рух християн віри євангельської на Одещині розпочався з діяльності Івана Юхимовича Воронаєва (про його життя та діяльність ми писали у «Благовіснику» № 1'99 — прим. ред.). Після повернення в 1908 році він був проповідником в євангельсько-баптистських церквах Іркутська, а потім Красноярська. В 1912 році разом з сім'єю виїхав у Сполучені Штати, де служив пастором в російській баптистській церкві. В 1919 році І.Ю. Воронаєв виїшов з баптистської церкви і заснував у Нью-Йорку церкву російських п'ятидесятників.

В 1920 році І.Ю. Воронаєв разом з В.Р. Колтовичем покинули США. Повертаючись на батьківщину, вони зупинили-

ся в Болгарії та Туреччині. В Туреччині познайомилися з суботствующими п'ятидесятниками, які перед прийняттям хліба і чаші під час Вечері Господньої звершували омивання ніг. Згодом омивання ніг стало відмінною рисою християн євангельської віри в нашій країні.

В серпні 1921 року І.Ю. Воронаєв і В.Р. Колтович з сім'ями прибули в Одесу. В місті був голод. Невдовзі настала осінь, а з наближенням зими голод став нестерпним. Павло Воронаєв згадує, що чоловіки та жінки на вулицях були наче скелети. Вони, здавалося, більше подібні на привидів, ніж на людських істот. Одяг був подертим, взуття зношене, по-

ремонтоване за допомогою картону. Голод і хвороби стали причиною смерті багатьох тисяч людей в Одесі. Мертві тіла чоловіків, жінок і дітей лежали на вулицях по кілька днів, а то й тижнів. Ті, хто ще залишився живим, були надто безсилі, щоб хоронити тіла мертвих, що вже почали розкладатися. Доведені до відчаю, люди їли м'ясо тварин, яке вже почало гнити.

Син І. Воронаєва Павло згадує, що його батько був змушений іти в села, що лежали поблизу Одеси, щоб купити продукти. Селяни відмовлялися брати гроші, яківже не мали ніякої ціни. Єдиним способом дістати продукти було обміняти ковдри, одяг чи взуття на них.

Місіонери хоча й самі були слабкі від голоду, знаходили в собі сил приходити до хворих та помираючих, щоб утішити їх і разом помолитися. Багато людей приймали Господа в своє серце перед свої останнім подихом, покидаючи печальний, жорстокий світ, світ страждання, болю та горя.

Біль епохи вчувається в голосі документів: «Тільки з милості Божої наша сім'я збереглася, і ми пережили цю жахливу зиму. Коли настала весна, становище трохи покращало, бо з'явилися овочі та рання картопля. Скільки б я не жив, я ніколи не забуду цієї першої зими, яку я провів у Росії» (Із спогадів Павла Воронаєва).

В Одесі Воронаєв і Колтович стали відвідувати богослужіння як у церквах баптистів, так і євангельських християн. Особливо тісні зв'язки у них склалися з церквою євангельських християн. Ця община належала до Всеросійського союзу євангельських християн (ВСЄХ), яким керував Іван Степанович Проханов. З перших днів після свого прибуття Іван Юхимович та Василь Романович почали відкрито навчати про хрещення Святим Духом з ознакою інших мов. Оскільки питання було новим, то їх зацікавлено слухали і не забороняли проповідувати. Керівництво общини зробило запит у ВСЄХ про це нове вчення, і з Петрограду, де знаходився центр Союзу євангельських християн, прийшла відповідь, що вчення п'ятидесятників — ересь, а тому Одеська община повинна якнайшвидше звільнитися від «лжевчителів», відлучивши Воронаєва і Колтовича від цер-

кви. Одночасно від церкви відлучили і тих віруючих, які вже прийняли вчення про П'ятидесятницю і особисто пережили її.

Так утворилася група однодумців на чолі з Іваном Воронаєвим. І Воронаєву не залишалося нічого, як розпочати свої зібрання.

В лютому 1922 року (згідно інших джерел 12 листопада 1921) в Одесі, в Сабанському провулку, розпочала свою ді-

другий поверх віддали для зібрань. Тут могло розміститися близько 1000 чоловік. (Ця споруда збереглася і до сьогодні. Тут міститься Інститут селекції виноградарства Академії наук УРСР). В 1923 році церква ХЄВ в Одесі налічувала вже більше 200 чоловік.

П'ятидесятницький рух стрімко поширювався серед общин інших сіл та міст, бо після того, як відкрилися регу-

Історичний момент: єпископ церков ХЄВ Одеської області П. Сердиченко зачитує копію «Выписки из протокола заседания судебной тройки при коллегии ГПУ СССР от 4 сентября 1930 г. по делу Ивана Ефимовича Воронаева (Черкасова)». Цю копію органи КДБ дали віруючим лише у 2000 році (*Всеукраїнська ювілейна конференція, 1-3.06.2000, м. Одеса*).

ьяльність нова община під назвою «Церква християн євангельської віри». Пастором церкви було обрано Івана Юхимовича Воронаєва.

Через рік приміщення молитовного будинку стало надто тісним, і в 1923 році міськрада виділила для церкви велике приміщення в центрі міста на вулиці Чичеріна, 91 (відоме серед одеситів як дім Пташникових). Це була чотириповерхова споруда розміром 20x40 метрів. На першому поверсі розмістилися складські приміщення, а весь

лярні служіння християн євангельської віри в просторому приміщенні на вулиці Чичеріна, то з багатьох областей України почали приїжджати віруючі, керівники та проповідники з церков євангельського віросповідання, щоб краще дізнатися про це нове вчення. Багато з них поверталися в свої общини вже переконаними п'ятидесятниками і проповідували про хрещення Духом Святим.

Протягом двох років виникли общини християн віри євангельської в Кам'янець-

Подільській, Київській, Полтавській, Чернігівській, Кіровоградській, Дніпропетровській та інших областях України. До 1927 року таких общин було 250 із загальною кількістю більше 15 000 чоловік.

В 1924 році в Одеській області з'явилася ще одна церква п'ятидесятників на хуторі Надежда, де була й баптистська церква. Роз'їзний проповідник цієї церкви В.С. Павлов відвідував Одеську церкву хрис-

т'їзд керівників братства.

В 1924 році в Одесі відбувся Перший з'їзд п'ятидесятників Одеської області, на якому було створено обласний союз. В його правління ввійшли І.Ю. Воронаєв — голова, В.С. Павлов — заступник голови, В.Р. Колтович — скарбник, М.Н. Кац — секретар, І.Ф. Довженков ввійшов у члени правління.

2-4 вересня 1925 року також в Одесі відбувся Другий з'їзд християн віри євангельської Одеської області. На ньому

були присутні тридцять шість делегатів з двадцяти чотирьох церков і сімнадцять гостей. З'їзд прийняв настанови щодо віровчення, про молитовні зібрання сестер, про святкування християнських свят, ставлення до інших церков, щодо шлюбу і розлучення, рукопокладання та інших питань. З'їзд прийняв пропозицію про організацію Всеукраїнського союзу християн віри євангельської. Склад правління обласного союзу трохи розширили, але його головою залишився І.Ю. Воронаєв.

Невдовзі в Харкові було зареєстровано Всеукраїнський союз християн віри євангельської. 21-23 вересня 1926 року в Одесі відбувся Перший всеукраїнський з'їзд Союзу, на який прибуло 60 делегатів. Головував на з'їзді І.Ю. Воронаєв.

У звітах з'їзду повідомлялось про зростання церков братства. Провідна на той час Одеська церква налічувала 400 членів. Значне зростання церков спостерігалось в Дніпропетровській, Кіровоградській, Херсонській, Миколаївській, Кам'янець-Подільській та Вінницькій областях. У ході з'їзду І.Ю. Воронаєв звершив руко-

покладання духовних працівників, серед яких були М.З. Биков, Н.В. Кузьменко, В.С. Павлов, Г.Г. Понурко, Д.І. Пономарчук, І.Н. Підлісний та М.В. Рюмшин. Головою Всеукраїнського союзу християн віри євангельської було обрано І.Ю. Воронаєва, його заступниками братів В.Р. Колтовича і М.А. Гальчука, членами правління В.С. Павлова, М.В. Рюмшина, І.В. Кушнірова, секретарем Союзу — І.Н. Підлісного.

8-12 жовтня 1927 року відбувся Другий всеукраїнський з'їзд християн євангельської віри, на який прибули делегати з України, а також гості з Москви, Уралу, Закавказзя, Сибіру та Далекого Сходу. До того часу в Україні було зареєстровано близько 400 церков з загальною кількістю до 25 тис. членів. Одним з найважливіших питань, які вирішувалися на з'їзді, було ставлення до військової служби. Після тривалого та всебічного обговорення цього питання було прийнято таку резолюцію: «Члени церков християн віри євангельської зобов'язані відбудувати військову повинність нарівні з усіма громадянами країни». З'їзд доручив правлінню союзу організувати видання журналу «Євангеліст». В 1928 році вийшло 8 номерів журналу (більше він не виходив). Відповідальним редактором і видавцем журналу був Іван Воронаєв, у редакційну комісію входили М.А. Гальчук та І.Н. Підлісний. Журнал видавався тиражем 3000 примірників. Велика кількість матеріалів «Євангеліста» написана І.Ю. Воронаєвим, крім того, в журналі друкувалися статті М.А. Гальчука, Л.Н. Гаріної, П.В. Кушнірової та інших авторів. Всі матеріали, які йшли в номер, ретельно перевірялися та редагувалися І.Ю. Воро-

Якщо я запитаю вас: «Де народився Христос?», ви відповісте: «25 грудня 1927 років тому». Але якщо ви запитаєте мене: «Де народився Христос?», то я можу відповісти: «У Віфлеємі мого серця». Коли ви знову запитаєте: «А коли народився Христос?», то відповім вам: «12 серпня 1907 року, коли я вірою прийняв Його у своє серце як Спасителя. Так, як ми знаємо день народження Христа в яслах Віфлеєму, так ми повинні знати і пам'ятати день народження Його в яслах нашого серця. «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства» (Ів. 3:3).

**Іван ВОРОНАЄВ,
журнал «Євангеліст», №2, 1928**

тиян євангельської віри — і став переконаним п'ятидесятником. Його підтримала більша частина церкви. Через рік новоутворена церква побудувала молитовний будинок, організувала хор. Велика церква християн євангельської віри виникла в селі Маяки поблизу Одеси, невеликі церкви з'явилися в Тирасполі, в деяких селах поблизу станції Раздельная, в Цебриківському і Березівському районах, в місті Миколаєві.

До 1924 року церков християн євангельської віри було більше 100. Постало питання про необхідність централізувати рух п'ятидесятників. З'явилася необхідність провести

наєвим та І.Н. Підлісним.

До 1929 року в чотирьох церквах Одеси було близько 1000 християн євангельської віри.

Після II Всеукраїнського з'їзду в 1928-1929 роках в Союзі ХЄВ діло Боже виконувалося і поширювалося. Але над країною вже згущувалися хмари. В кінці 1929 року Всеукраїнський союз християн євангельської віри розпустили. Правління припинило свою діяльність. За період з 1930 до 1932 року один за одним були закриті всі молитовні будинки п'ятидесятників.

Ось такі листи були опубліковані в американському християнському журналі «Мандрівник».

Лист від 11 січня 1930 року.

Дорогі брати та сестри, вітаю вас миром та любов'ю Господа нашого Ісуса Христа!

7 січня в нас в правлінні Союзу християн євангельської віри органами ВДПУ арештовані члени правління Союзу. Під час обшуку забрали всю кореспонденцію та Писання. Також і в канцелярії Союзу ХЄВ забрали всі речі, літературу, друкарську машинку. На превеликий жаль, арештоване все правління СХЄВ.

Арештовані такі брати: голова Союзу — І.Ю. Воронаєв, його заступник — М.В. Рюмшин, секретар Союзу — І.І. Лучинець. Арештовані також секретарі редакції журналу «Євангеліст» сестра М. Савицька і брат Р.Н. Кисельов, регент Є.І. Безуглий і член ревізійної комісії Н.В. Павлов.

Ми дуже сумуємо з цього приводу, але, як бачимо, на все це Його свята воля.

*Олександр І. Воронаєв,
Катерина П. Воронаєва.*

Лист від 8 квітня 1930 року.

Боже діло в нас в Одесі в усьому Союзі зростає і міцніє. Діти Божі стоять твердо в сім'ї євангельській.

6 квітня минуло три місяці від тоді, як арештували мого чоловіка Івана Юхимовича. Побачення з ним ми не мали ні разу. Можу лише листуватися з ним. Двічі на тиждень ношу йому їжу та білизну.

Я зараз з малими дітьми. Переживаю велику скорботу і матеріальну скруту.

Іван Юхимович передає сердечне вітання і дякує всім за увагу і любов до нас.

Лист від 7 травня 1930 5 травня було побачення (перше). Івана Юхимовича важко впізнати — змарнів, постарів. Передавав вітання і просив усіх посилено мо-

литися за тих братів та сестер, що знаходяться у вузах.

Катерина Панасівна.

Почалася нова сторінка в історії Всеукраїнського союзу християн віри євангельської. Сторінка сумна та болісна. Іван Воронаєв вже не побачить сім'ї. Дружина буде також арештована. Діти з великими труднощами вийдуть в Америку. В 1936 році Івана Юхимовича звільнять, він поселиться разом з дружиною у Калузі. Через декілька місяців — черговий арешт та застлання, з якого він більше не повернеться...

Але Одеса збереже пам'ять про полум'яного проповідника. Тут залишаться церкви. Народяться нові. І саме тут 1-3 червня 2000 року відбудеться ювілейна конференція оновленого Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської. ■

Одеська місіонерська школа

Міжнародна місіонерська школа в Одесі почала свою роботу в 1996 році. Протягом п'яти років діяльність школи була спрямована на підготовку духовних працівників для поширення Доброї Новини серед мусульман.

За роки існування ММШ в ній навчалося 96 чоловік з різних країн та республік СНД — Башкортостану, Грузії, Дагестану, Осетії, Кабардино-Балкарії, Комі, різних областей України, Криму та інших районів. В школі навчалися студенти з різних християнських деномінацій — реєстрованих, нереєстрованих п'ятидесятницьких, баптистських, пресвітеріанських церков.

Викладають досвідчені вчителі з країн СНД та закордону. В процесі навчання велика увага приділяється як загальнобіблійним дисциплінам (бібліології, гомілетичі, історії Церкви, служінню серед молоді та дітей), так і спеціальним, які пов'язані зі спрямуванням школи, а саме: євангелізації серед мусульман, культурним особливостям недосягнутих народів. Крім теоретичних занять, у вільні від навчання дні студенти беруть участь в різних євангелізаційних програмах.

Випускники минулих років ММШ — це сьогоднішні місіонери, пастори, лідери домашніх груп, лідери молодіжного служіння та інших служінь. З їхньою допомогою і участю були засновані церкви в різних регіонах СНД. Школа також надає фінансову допомогу випускникам, які тепер трудяться в Башкортостані, Грузії, Криму, Київській та Одеській областях. Ми радіємо і дякуємо Богові за те, що через служіння наших випускників розширюються межі Царства Божого на землі.

«Він був запеклим комуністом, а став вогонь-християнином», — так сказала про свого батька Євгенія Славік. Я ж дозволю собі додати: він був комендантом військового гарнізону, а став вірним воїном Ісуса. Він був гонителем Церкви Божої, а став щирим послідовником Божої істини. Він знайшов Ісуса Христа, і це стало найбільшим, найкращим надбанням у його житті...

Іван Йосипович Славік прожив довге, важке життя; багато довелось вистраждати, побороти. Народився він у 1877 році в Чехословаччині в селі Непотуп, що поблизу міста Пільзень. В 1914 році воював у складі Словацького полку, що був частиною австро-угорської армії, і потрапив у російський полон. Після революції примкнув до Червоної Армії, брав активну участь у встановленні Радянської влади спочатку в Миколаєві, потім в Одесі, де й залишився жити. Тут він працював комендантом військового гарнізону. У 1926 році його дружина Олександра на вернула до Господа і стала ревно відвідувати служіння, що відбувалися під керівництвом Івана Юхимовича Воронаєва. Іван Йосипович всілякими способами намагався переконати свою дружину, щоб вона залишила служіння, але ні його слова, ні навіть жорстокі побої не могли вплинути на віру Олександри — вона намагалася завжди бути на служіннях в домі молитви. Така віра дружини та її відданість Богові драгували Славіка, і він вирішив вбити Воронаєва, який, на його думку, згубно впливає на свідомість Олександри. Іван Йосипович особисто знав Воронаєва і вже не раз погрожував йому розправою.

Одного недільного ранку він вирішив здійснити свої наміри. Прийшовши на зібрання зі зброєю, сів і почав чекати, коли за кафедру вийде пастор. Воронаєв проповідував останнім, зібрання наближалось до закінчення. Коли рука Славіка потягнулася до кишені, де лежав пістолет, несподівано встала одна жінка, перебила проповідь Воронаєва і заговорила незнайомою мовою. Ніхто в церкві не розумів цієї мови.

Ніхто — крім Славіка! Сповнена Духом Святим, сестра говорила тоді його рідною чеською мовою, викриваючи усі його наміри. Зі слезами щирого покаяння він впав на підлогу і віддав своє серце Господу.

Наступного дня брат Іван пішов у міському партії, здав партійний квиток, зброю і написав рапорт про звільнення зі служби. Ніхто з його співпрацівників не міг зрозуміти, що сталося. Протягом року його ще не виключали з партії, міркуючи, що робота в НКВС вплинула на його нервову систему і йому просто потрібно відпочити. Та не потребувала спочинку спрагла душа брата, їй потрібна була сила, енергія для духовного зросту. Іван Йосипович почав ревно відвідувати богослужіння. Невдовзі Бог хрестив його Духом Святим. Він, прийнявши водне хрещення, став членом Одеської церкви, а потім його рукопоклали на дияконське служіння. Після арешту І.Ю. Воронаєва брати рукопоклали Славіка на служіння пресвітера Одеської церкви.

Життя Івана Йосиповича горіло незгасним вогнем для Господа, він не рахувався ні з чим особистим — все для Бога. Тому й Отець Небесний використовував Свого сина, знаючи, що той виконає кожне Його повеління. Дочка Славіка Євгенія, згадуючи батька, розповіла: «...Коли тільки Господь послав його кудись, він ішов. Одного разу він почув поклик Господній: іди і засвідкуй! Бог повів його в дім однієї сестри. Звали її Соня. Вона вийшла заміж за невіруючого.

Георгій Павлов — син Василя Павлова та Євгенія Славік — дочка Івана Славіка на ювілейній конференції в Одесі (1-3.06.2000)

Прожили вони вже досить довго, а чоловік і не знав, що його дружина віруюча. Вона ніколи не розповідала йому про Бога, в їх домі ніколи не було Слова Божого. Тепер він лежав уже при смерті. Батько постукав у двері, сестра відчинила. Коли від почав говорити, то хворий, плачучи, сказав до дружини: «Соню, ми стільки років прожили, чому ніколи в нашому домі не було Слова Божого? Чому ти ніколи не говорила, що була віруючою?» Після цих слів цей чоловік прийняв Господа у своє серце, і Бог забрав його. Пізніше батько говорив: «Якби я почекав до ранку, то душа не могла б покаятися». Отож, коли Господь посилає, то він не залишає».

У 1929 році брата Славика заарештували і вислали в район Караганди, де він відбув 10 років ув'язнення і заслання. Пізніше він поселився в місті Джамбулі (Казахстан), де став пастором місцевої церкви. За ним постійно слідували і вдома, і на роботі. У сусідів завжди

запитували, що він говорить, чи часто кудись ходить, чи надовго. Дивовижним було те, що коли Господь посилав кудись брата Славика і він виходив з дому, то ті люди, які слідували за ним, не бачили його. Дочка Івана Йосиповича свідчила: «...Стоять ті люди коло хвіртки, батько йде, а вони його не бачать. А коли вже повертається, дивуються: що ж таке, стоїмо біля хвіртки і не бачимо! Це Господь робив, коли батько виконував Його повеління».

Восени 1956 року брата Славика Івана Йосиповича у 79-річному віці рукопоклали на служіння єпископа церков Середньої Азії, і він 10 років плідно трудився для Господа.

У 1971 брат Іван тихо спочив у Бозі в Джамбулі у віці 93 років. Помер він при тверезому розумі, і до останніх днів приходили до нього діти Божі, радились з ним. Його поради завжди ґрунтувалися на Слові Божому, яке, незважаючи на старечий вік, брат дуже добре пам'ятав.

Підготувала О.Морозовська

Один проповідник сказав, що коли в нашу країну прийшла свобода, ми стали як молоді телята, яких випустили на зелену галявину. Можна зрозуміти нашу радість і захват від довгоочікуваної свободи. Ми спочатку розгубилися. Коли був створений Союз, розпочалася місіонерська робота в тюрмах, на стадіонах, в засобах масової інформації — потрібно було готувати працівників, іноді дуже швидко. Але стрибання результатів не дасть. Тільки віддана та високопрофесійна праця може дати користь. Не витрачаймо даремно час. Якщо не ми відповімо на всі запитання людей, то хто? Нова хвиля випробувань ось-ось може накотитися на наші церкви. Ми знову будемо здавати екзамени на духовну зрілість, на вірність. А сьогодні стоїть питання, як найкраще використати той час свободи, який ми ще маємо.

*Єпископ
Петро СЕРДІЧЕНКО*

1994 року в занедбаному районі Одеси розпочала проводити зібрання новостворена «Народна церква» (пастор церкви П.В. Сердиченко). Через рік церква вже налічувала 74 члени, було створено церковний хор, задіяла недільна школа. З 1997 року в церкві служить Господу ансамбль скрипалів та духовий оркестр.

Молитовний будинок будували члени церкви власними силами з 1994 до 1999 року.

19 березня 2000 року об'єдналися дві церкви ХВЕ Одеси — «Народна церква» та церква «Еммануїл» (пастор — Гула П.Д.). Об'єднану церкву названо Одеська Центральна Церква ХВЕ. Вона налічує 820 членів, з них 14 рукопокладених служителів. 150 дітей навчається у недільній школі, 120 молодих християн віком від 16 до 25 років відвідують молодіжні спілкування. При церкві працює основний хор (70 чоловік), дитячий хор, молодіжний хор, симфонічний оркестр, духовий оркестр, ансамбль народних інструментів, ансамбль скрипалів, дитячий ансамбль скрипалів, 5 евангелізаційних груп, які відомі далеко за межами Одеси. В приміщенні «Центральної Церкви» діє обласна канцелярія.

Щонеділі церква збирається на богослужіння, а о 17.00 в усіх районах міста в орендованих приміщеннях відбуваються евангелізаційні служіння, щосереді — тематичні слу-

жіння, щочетверга збираються домашні групи, щоп'ятниці — молитовні служіння.

10 червня цього року відбулося Святе Водне Хрещення. 69 чоловік приєдналося до церкви.

Від серця до серця

пісні, які ввійшли туди разом з аудіомагнітофонами, подарованими місією. Дай, Боже, щоб нова пісня хвали залунала не лише в кімнатах, а й в серцях цих дітей, які вже так багато

настраждалися в цьому житті.

Не були залишені без уваги і ветерани вітчизняної війни. Напередодні Дня перемоги місія провела благодійну акцію, присвячену 55-ій річниці Перемоги. Багато теплих слів прозвучало на адресу ветеранів, не були забуті й насуцні проблеми цих людей: кожен з 700 ветеранів одержав подарунок.

В цьому році місія знову розпочала оздоровчий сезон. Протягом багатьох місяців тривала клопітка підготовка пансіонатів для прийняття дітей. І ось уже протягом травня-червня майже 500 дітей провели тут прекрасні дні спілкування з однолітками та з Господом. Чудовий відпочинок на березі Чорного моря та Дністровського лиману, комплекс оздоровчих заходів та радість спілкування з ровесниками в оточенні дбайливих вихователів, які прагнуть запалити в серцях дітей вогонь Христової любові, чекає на дітей наступного заїзду.

— Божа любов безмежна, і наше завдання — принести їй тепло та радість людям! — говорять працівники місії. І не тільки говорять, але й невтомно працюють. ■

Немає любові більшої над ту, що виявляє себе братерською допомогою і переходить від серця до серця, несучи радість, заспокоєння, розраду та надію. Саме вона стала поштовхом для створення в 1992 році при Одеському об'єднанні церков християн віри євангельської місії милосердя «Добрий самарянин».

Місія особливо турбується про дітей. Багато хто з них сьогодні переносить такі труднощі, які не завжди під силу й зрілій людині. Одним з найбільших благодійних проєктів, здійснених місією «Добрий самарянин», стала програма оздоровлення дітей, що постраждали від аварії на Чорнобильській АЕС, та дітей-сиріт. Місія має хорошу можливість оздоровлювати дітей у двох християнських дитячих оздоровчих пансіонатах, що розташовані в мальовничих куточках Одещини — у селах Маяки та Августівка. Протягом 1997-1999 року тут відпочивали й духовно спілкувалися близько 3200 дітей з малозабезпечених родин, дітей-сиріт, дітей, що постраждали від аварії на Чорнобильській АЕС, хворих дітей та дітей-інвалідів з України (Одеса та Одеська область,

Київ та Київська область, Тернопіль), Росії (Москва) та Білорусії (Мінськ), а також 50 дітей з дитячих будинків Румунії.

Січень 2000 року став для місії початком нових проєктів. При сприянні церков ХВС Одеси і Одеської області відбулася благодійна різдвяна акція для дітей з малозабезпечених родин, дітей-інвалідів, дітей-сиріт, на якій роздали 15 тисяч подарунків. З допомогою адміністрації міста Одеси було організовано святкові заходи в різних районах міста, в яких взяли участь понад 5 тисяч дітей.

Багато приємних вражень залишилося у тих, хто був присутній на богослужінні в храмі «Центральної Церкви» 8-го березня. На служіння було запрошено 300 багатодітних матерів, які отримали подарунки від «Доброго самарянина», сувеніри отримали й інші 400 присутніх на зібранні жінок.

Не залишаються без уваги немовлята з будинків малюків — час від часу для їхнього лікування місія надає медикаменти й продукти харчування. А в кімнатах інтернату для сліпих дітей ще довго лунатимуть християнські

«Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються»

Читачі не раз натрапляють на фразу, яка є майже в кожному періодичному виданні, в тому числі і в «Благовіснику». Для когось це звичні стандартні слова, на які вони і не звертають уваги, а хтось замислюється: «А що б воно значило? Виходить, редакція друкує те, в що й сама не вірить...»

Якось до мене підійшов читач і задав подібне запитання: «Як розуміти це зауваження, яке вже з першої сторінки насторожує читача? Духовно зріла людина знає, де істина, а де ні. А як розібратися тим, хто ще не досить розуміється у складних духовних питаннях? І врешті-решт, для чого тоді редакція, яка пропускає сумнівні матеріали, з якими сама не згоджується? Чи не краще звільнити журнал від цього речення, щоб не вводити читача в оману?»

Ну, що ж, запитань багато. І запитань серйозних. Тому ми вирішили поставити усі крапки над «і», тобто пояснити, що мається на увазі, коли друкується ця фраза.

Перш за все потрібно зауважити, що будь-яке періодичне видання висвітлює точку зору того кола людей, яке є його видавцем. Журнал «Благовісник» є органом Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської (п'ятидесятників). І, звичайно ж, він подає матеріали, які не суперечать вченню п'ятидесятників. Але, з другого боку, в тих матеріалах можуть висвітлюватися різні погляди, різне бачення тієї чи іншої проблеми, різне трактування Слова Божого.

Даруйте, скажете Ви, але ж ми маємо Біблію і повинні ке-

руватися лише нею. Хіба можна трактувати її по-різному? Адже істина одна!

Так, істина одна. І ми з упевненістю можемо сказати, що є лише одне видання, в якому не може бути фрази: «Редакція не завжди поділяє думку авторів». Це Біблія. Кожне слово в ній є «так» і «амін». Але, на щастя, Бог створив людей різними. З різними характерами, вподобаннями, темпераментом, звичками, смаками. Створив індивідуальними, неповторними. Кожна людина має право самостійно вирішувати свою долю та спосіб життя. Правда, внаслідок гріхопадіння людство втратило правильні орієнтири, тому Синови Божому довелося прийти на землю і вказати, по якій дорозі йти. А цією Дорогою є Він Сам. Він приніс, на відміну від Старого Заповіту, закон благодаті. Якщо, згідно закону Мойсеєвого, кожен крок людини строго регламентувався і там не повинно було бути ніяких різночитань, то віруючий Нового Заповіту звільняється від подібної залежності. «Він Своєю наукою знищив Закона заповіді...» (Еф. 2:15). Звичайно, це не означає, що християнин може робити що завгодно і вірити як завгодно. Євангелія нам чітко і недвозначно каже, що потрібно для нашого спасіння, і будь-які відхилення від основних біблійних істин є лжевченням. Ці істини стисло викладені у відомому Символі віри «Вірую...» Але є дуже багато життєвих ситуацій, про які Слово Боже нам або взагалі мовчить, або говорить зовсім мало. В таких випадках християнин керується Духом Святим, Який

живе у ньому, своєю совістю, своїм духовним та життєвим досвідом, досвідом інших людей — і робить свої власні висновки та рішення. Тому погляди людей з того чи іншого питання можуть бути різними і разом з тим — не суперечити Слову Божому. Апостол Павло так каже з цього приводу: «Один день вирізняє від дня, інший же про кожен день судить однаково. Нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання» (Рим. 14:5). Іншими словами, кожен має праву на свою власну думку, якщо вона не суперечить основним біблійним істинам. Але у цьому ж розділі апостол робить дуже важливе зауваження: «...Пильнуймо про мир, та про те, що на збудування один одного! Не руйнуй діла Божого ради *своїх переконань* (ред.)» (Рим. 14:19-20). Часто буває так, що християнин вважає свої переконання чи трактування окремих місць слова Божого, які носять другорядний характер, єдино правильними. І тоді виникають суперечки, які ділять тіло Христове. Саме так виникають секти та течії, які ґрунтують своє вчення на розумінні Святого Письма якогось лідера. Християнин, який не рахується з думкою іншого, а наполягає на правильності тільки власної думки — на небезпечній дорозі. Саме тому ми і робимо зауваження, що не завжди поділяємо думку наших авторів.

Будь-яка книга, стаття, проповідь, свідчення, вірш чи пісня завжди в тій чи іншій мірі несуть відбиток індивідуальних поглядів автора. Яким би вели-

23-28 травня в Москві відбулася міжнародна конференція «Схід-Захід», організована Союзом християн віри євангельської Російської Федерації з безпосередньою допомогою церков Фінляндії, Швеції та Норвегії. В ній брали участь представники багатьох держав СНД: Росії, України, Білорусі, Молдови, Узбекистану, Азербайджану, Вірменії, Грузії, Дагестану, Осетії. Мета конференції: поділитися досвідом місіонерської роботи, яка ведеться на території СНД і, зокрема, серед мусульманського населення, виробити нові методи євангелізації, знайти можливості для розширення духовної праці.

Позитивним у роботі конференції було те, що вона об'єднала п'ятидесятників не лише різних держав та народів, але й різних союзів. Ми запросили до розмови делегата від Об'єднаної церкви християн віри євангельської Петра НОВОРОКА, під час якої він поділився думками стосовно єдності між братствами.

— Я несу служіння єпископа та заступника начальствующого єпископа церков по Україні, як його неофіційно називають, нереєстрованого братства. Але ще з дитинства Господь відкрив мені істину, що віруючі повинні жити в мирі поміж собою. Життя показує, що ми не завжди можемо досягти єдності навіть з рідними та близькими, тим більше між окремими християнськими групами, які мають різні погляди. Апостол Павло сказав: «Коли можливо, якщо це залежить від вас, живіть у мирі зо всіма людьми!» (Рим. 12:18). А Христос молився: «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі» (Ів. 17:21). Досягти єдності — це вершина досконалості: «...аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Сина Божого, Мужа досконалого, у міру зросту Христової повноти» (Еф. 4:13). Якби в нас була повнота Христова, тоді була б і повна єдність. Колись моя мама, як ми, діти, бувало, за щось посваримося чи поб'ємося, поставить одну миску картоплі на всіх, дасть ложки і каже: «Коли ж ви виростете і не будете вже битися?» Поки ми ростемо, то в нас ще є якісь недоліки. Потрібно вирости, щоб стерлися усі грані і не стало непорозуміння. А в нас ще є непорозуміння і, можливо, вони ще будуть до прищестя. Але мати мир ми повинні з усіма. Я дякую Богові, що я в мирі з представниками інших напрямків п'ятидесятників, зокрема так званих «шмідтовських». Ми подружилися з Валерієм Юримою, їздили з ним по

Петро Михайлович НОВОРОК: «У нас дуже багато спільного»

Східній Україні, проповідували в Донецьку, Дніпропетровську, Київській області. Я вважаю, у нас є всі можливості жити дружно і мирно. Дехто, коли мова заходить про єдність, розуміє це як один союз. Єдність — це не колективізація. Колективізація себе не виправдала. Єдність — це мати єдині думки щодо завдань, які стоять перед нами як християнами. Але, на

жаль, сьогодні в наших братствах дуже мало проповідується про єдність та мир поміж братами. Ми всі прагнемо до однієї мети. У нас спільний ворог — диявол, спільна мета — небо, спільна праця — спасіння грішників. У нас дуже багато спільного для слави імені Господнього. Головне, не докоряти один одному, а допомагати та підтримувати.

З пережитого

...Після суду в 1982 році, на якому мені присудили заслання, я протягом 6 місяців перебував під домашнім арештом. Коли прийшла вказівка з Москви, куди висилати, мене викликали у п'яте відділення. Ознайомили з документами, повідомивши, що мене відправляють на заслання у Красноярський край. Взяли відбитки пальців, долоні. Після не зовсім приємної процедури, приховуючи хвилювання, я перед усіма підніс вгору руки, забруднені тушшю, і сказав: «Господи, Твої руки за мене були пробиті римськими цвяхами, а мої лише тушшю забруднили. Та в день приходу Твого це буде свідченням того, що я часточку страждань ніс за Тебе». Потім, піднявши руки і голову до неба, я заспівав псалом: «За Тебя готов я все отдать. Вместо плача радость Ты мне дашь».

Вислухавши спів, капітан, який оформляв документи, сказав:

— О, як у вас все так на ходу виходить. А що ж Він мені дасть? Я ж зі стількох рук відбитки брав.

Я ж відповів йому:

— Судіть самі, що Він вам дасть.

Капітан, обнявши мене, сказав співчутливо:

— Ви думаєте, що мені хочеться відправляти вас, але мене примусили — це моя робота.

Я відповів з гумором:

— Децо і від вас залежить.

Капітан запитав:

— А що саме?

— Ви пишете, що направляєте мене в Красноярський край, а можна і в Краснодарський. Все-таки там тепліше.

Далі, напевно, вже говорив Бог:

— Петре Миколайовичу, нечесно. Уявіть, ви приїжджаєте в Краснодарський край, виходите з поїзда, а там вас зустрічає Бог і каже: «Ти чого сюди приїхав, Я ж направив тебе в Красноярськ».

Після цього я зрозумів, що Бог, так, саме Бог, направляє мене у Красноярськ. Зараз я уявляю, чим це могло б обернутися. Послали б мене робитись у радгосп, де я міг заробити 50 чи 80 рублів. Але Бог потурбувався про мою сім'ю, Він же все знає. Тому Господь направив мене на золоті копальні, де я міг заробляти не тільки для себе, але й для своєї сім'ї, нікого не обтяжуючи. Слава Богу!

Дитино Божа, куди кличе тебе Господь Твій, йди — Він знає шлях. Він знає, а ти довірливо говори: «З Богом — всюди!» Коли мене, а я прожив уже немало, запитують, де б я хотів жити, я відповідаю, що там, де хоче бачити мене Бог.

Петро Новорок,
журнал
«Слово християнина»

ким не було натхнення Духа Святого, всіці думки проходять через власний світогляд людини. Мало того, це може бути навіть у пророцтві: «...пророки нехай промовляють по двох чи трьох, а інші нехай розпізнають» (російський переклад та український Івана Хоменка подають «розсуджують») (1 Кор. 14:29). Якщо навіть пророцтво проходить через індивідуальний світ пророка, тим більше інші види публічного служіння словом.

І ще одна проблема, від якої хотілося б застерегти деяких читачів. З досвіду спілкування з людьми знаю, що є чимало таких віруючих, які стовідсотково вірять тому, що каже проповідник чи пишуть у християнських книгах та пресі. Запам'ятайте, що без будь-якого сумніву можна вірити лише Біблії. Тому розмірковуюте над почутим чи прочитаним, засвоюйте його лише через Слово Боже, не будуйте свою віру на

чийхось проповідях, книгах чи статтях. Бо їх авторами є люди. А вони, на жаль, здатні помилятися. Наша редакція прикладає усіх зусиль, щоб матеріали журналу були найбільш наближеними до Слова Божого, виваженими, збудовуючими, з мудрими порадами, але... Але ніхто не застрахований від помилок. Молимося, щоб цих помилок було якомога менше і з найменшою шкодою для читача. Ми хочемо, щоб наші публікації зміцнили Вас духовно, порадили, відкрили нові сторінки життя в Бозі, ми щиро бажаємо, щоб Ви залишилися нашим читачем. Але пам'ятайте слова Ісуса: «Дослідіть Писання... бо в них маєте життя вічне» (Ів. 5:39).

Нехай Дух Святий дасть Вам мудрості та відкриття щодо Вашого духовного життя!

З повагою — від імені «редакції, яка не завжди поділяє думки авторів» — головний редактор Юрій Вавринюк

Наша пошта

Добрий день вам, редакціє журналу «Благовісник». Прийміть щире вітання від нас, членів Новоушицької церкви. Ми отримали ваш журнал і щиро дякуємо за цей номер. У ньому багато цікавих, духовних статей. Ми хочемо бути постійними вашими читачами. І не тільки читачами, але й співпрацівниками.

Ми маємо велику радість у Господі і хочемо поділитися нею з кожним братом і сестрою на всій планеті. Довгі роки в нас, у Новій Ушиці, було кілька общин: баптисти, адвентисти, п'ятидесятники (реєстровані та нереєстровані). Духовного пробудження не було ні в одній з цих общин. Церкви були мертві. Не було дії Духа Святого. Час від часу Господь побуджував Духом Святим молитися за пробудження в общинах, за членів церков. І ось два роки тому в нас, у Новій Ушиці, проводилися евангелізаційні служіння у наметі. Зібрання були три дні. Після евангелізацій брати Ростислав та Ігор часто приїжджають до нас і трудяться в Дусі Святому. А в самій церкві працюють двоє братів Коля і Саша. І ось ми побачили перші плоди наших молитов і постів перед Господом. Дух Святий через три тижні на хліболоманні об'єднав дві общини п'ятидесятників: реєстровану і нереєстровану. Тепер це одна церква християн віри евангельської. Церква стала на боротьбу проти духів злоби і досягла великих успіхів у Господі. Із церкви силою Божою вигнано дух лицемірства та розділення. Слава нашому Господу за Його великі та дивні діла! І хай Господь допоможе нам твердо стояти за діло Господнє, за об'єднання всіх общин і церков під крила благодаті Божої і Святої Евангелії. Це наша радість у Господі, якою ми ділимося з вами.

Наталія Бевз, Хмельницька область

Ювілейна конференція

Всеукраїнського Союзу

Церков ХВЄ

З 1 по 3 червня в м. Одесі відбулася щорічна пасторська конференція Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄ. Але цього разу вона була ювілейною, присвяченою 75-літтю утворення Всеукраїнського Союзу ХВЄ. Саме тут, в Одесі, були посіяні перші зерна нової П'я-

тидесятниці, які згодом дали рясний плід. Як відомо з історії, у 1921 році після багаторічної еміграції зі Сполучених Штатів Америки в Росію (на той час це вже був Радянський Союз) повертається Іван Воронаєв. Залишивши спокійне забезпечене життя на американському континенті та авторитетне служіння, він, за покликом Духа Святого, їде у зруйновану громадянською війною голодну Україну, щоб тут проповідувати Слово Боже. З перших днів активно включається у духовну працю, і у 1922 році в Одесі була відкрита нова церква під назвою «Церква християн євангельської віри». Її пастором стає Іван Воронаєв. Бог рясно благословляв працю братів, і коли в 1924 році число церков зросло до 100, виникла думка централізувати рух п'ятидесятників. 23 вересня цього року відбувся перший обласний з'їзд християн євангельської віри. З 2 по 4 вересня 1925 року пройшов другий обласний з'їзд на якому було прийнято історичне рішення про організацію Всеукраїнського Союзу. Таким чином 1925 рік, коли було прийняте рішення про організацію Союзу і почалася робота щодо його державної реєстрації, вважається роком утворення Всеукраїнського союзу християн євангельської віри.

А потім були роки активної євангелізаційної праці, народження тисяч церков по всій Україні. Був 1929 рік, коли влада різко змінила свою політику щодо віруючих. Був сумний 1930 рік, коли Івана Воронаєва арештували, арештували майже усіх керівників Союзу. Були десятиліття гонінь, зневаги та богоборства. І був рік 1990, коли знову було відновлено Всеукраїнський союз християн віри євангельської.

За це десятиліття було зроблено дуже багато. І справа не просто в цифрах, кількості євангелізацій чи новоут-

Конференцію вітають гості-сусіди — єпископи церков ХВЄ Молдови Віктор Павловський та Петро Борщ

ворених церков. Найголовніше, що дух Святий працює сьогодні в нашій країні і люди отримують спасіння та прощення. Тому ювілейна конференція стала не лише приводом згадати пройдений шлях, але й подякувати Богові за нього.

На конференції були присутні 350 делегатів та гостей. Серед них, як почесні гості, діти перших благовісників — Василя Павлова, Івана Славика, Михайла Вербіцького, Гаврила Понурко. Одеське об'єднання (єпископ П.В. Сердиченко) і особливо одеська церква потурбувалися про те, щоб ця конференція була справді святковою. Особливий внесок у роботу пасторсь-

Депутат Верховної Ради Валерій Бабич вручає Всеукраїнському союзу церков ХВЕ подарунок — картину.

кої зустрічі вніс Володимир Франчук, завдяки якому ми сьогодні можемо знати історію християн віри

євангельської. Він десятиліттями по крихті збирав історичні матеріали, які складають основу його майбутньої книги «Просила Россия дождя у Господа» (перша частина її вже побачила світ). У відкритті конференції взяли участь також представники місцевої влади, депутати Верховної Ради, зокрема Валерій Бабич та Володимир Шушкевич.

Про одного із піонерів п'ятидесятницького руху на Тернопільщині, Михайла Вербіцького, розповідає його син Федір.

У самій глибинці Волинського Полісся, недалеко від райцентру Каменя-Каширського, розкинулося село Бронниця. Звичайне село, звичайні люди. Хоча... Є і в цьому селі визначні особи. Як от Василь Федчик. Правда, здебільшого його називають в поєднанні саме із селом — Василь Бронницький. А те, що він визначний серед односельчан (і навіть в районі) — це факт. Ні, він не є видатним письменником або вченим, політичним діячем чи вчителем. Він навіть у школу не ходив (хоча грамоту знає). Простий сільський хлопець. Мало того — він інвалід... Причому інвалід, один вигляд якого викликає якщо не жах, то неприховане співчуття.

Вперше я побачив його років шість тому в Луцьку, на місійній конференції. Спочатку навіть не зрозумів, що це таке. Молодий хлопець ніс перед собою на до-

Це сталося чотири роки тому. Всі п'ятидесятницькі церкви Волині (і не тільки), всі села району облетіла фантастична новина: Василь Бронницький жениться. Уже сам факт одруження був справді фантастикою. Бо Василя вважали не просто інвалідом, а справжнім калікою. Але ще більш фантастичним був вибір нареченої. Одруження нерідко бувають і серед інвалідів, правда, вони в більшості випадків стараються вибирати собі відповідну пару. А тут... Тетяна була не просто нормальна дівчина, з якою не відмовився б одружитися будь-який юнак. І ось такий вибір...

Не буду переповідати усіх пристрастей, що розгорілися навколо цього одруження. Вони досягли навіть обласного рівня — сюди був залучений і єпископ церков області. Але факт залишається фактом — Василь одру-

Щасливі

щечці... Навіть не знаю що... Якусь велику голову, посаджену на маленький тулуб із ще меншими ногами. Посадив (чи поклав?) на передній лавці. Голова посміхалася, розмовляла із хлопцем, з братами, які підходили вітатися. Не пригадую, які почуття мав тоді, але ця картина мені запам'яталася надовго.

Пізніше не раз доводилося бачити Василя — саме так звали цю нещасну, я тоді думав, людину. З розповідей інших дізнався, хто він та звідки. Потім довелося познайомитися ближче: декілька разів він в справах заїжджав у редакцію. Але це було вже після однієї події, про яку говорять ще й досі і, думаю, ще довго будуть говорити.

**«Блажен кожен, хто боїться Господа, хто ходить путями Його! Коли труд своїх рук будеш їсти, блажен ти, і добре тобі! Твоя жінка в кутах твого дому як та виноградина плідна, твої діти навколо твого стола немов саджанці ті оливкові! Оце так буде поблагословлений муж, що боїться він Господа!»
(Пс. 127:1-4)**

жився. А через деякий час про нього заговорили знову: Василь став батьком...

Про «бронницький феномен» вже писала обласна газета «Волинь».

У заголовку матеріалу на першій полосі стояло слово «любов». Про любов писати я не наважився. Бо не міг її зрозуміти. Думаю, що до кінця оту саму любов не розуміють навіть Василь з Тетяною. Вони просто живуть нею. І мені не вистачило сміливості зазирнути у те найінтимніше, яке з'єднало ці дві долі. Тим більше коментувати те, що недоречно було б коментувати...

Коли я із заступником директора місії «Голос надії» Євгеном Мельничуком їхав у Бронницю,

то мене вела туди не просто журналістська цікавість чи сенсаційність майбутнього матеріалу. Я знав, що мені не вдасться відповісти на усі мої «чому?». Я підсвідомо розумів, що навряд чи є логічне пояснення того, що сталося, особливо поведінки Тетяни. Я думав про інше. Про те, що робить людину або щасливою, або нещасною.

...Коли під'їхали до Василевого обійстя, відразу зауважили навколо двору акуратно складені будівельні матеріали. «Василь хоче нову хату робити», — пояснює господаря саме не було — поїхав на село дзвонити до Луцька: чи справді йому чекати гостей. Незабаром загуркотів двигун — і на подвір'я в'їжджає біла «Ауді». Василь опускає скло і висувається для привітання. З-за спини виглядають дві пари голубих-голубих оченят: таких як у тата. «Вони постійно зі мною в машині. Коли Таня на городі, я їх садовлю до себе, буває, так і позасинають в салоні. Вчора ввечері приїхав додому, то Галинка вже спала. Таня перенесла її в ліжко, навіть і не прокинулася. Ми вже й ноженят їм не мили, щоб не турбувати, аж сьогодні помив» — із сяючими очима захоплено розповідав Василь про своїх улюблениць.

Таня переносить з машини не лише Галинку та Марійку. Вона носить і Василя. Скрізь. Вдома, на зібранні, в місті і на базарі. Причому робить це настільки природно, без тині незручності. Почуває себе так вільно, ніби бере його під руку. Тому якось ніяково казати, що вона «його доглядає». Вона просто допомагає зробити те, що йому не під силу. Як у будь-якому подружньому житті. А от від само-

го Василя декілька разів доводилося чути, що саме він «доглядає» сім'ю. У тому числі і свою рідну сестру, розумово відсталу.

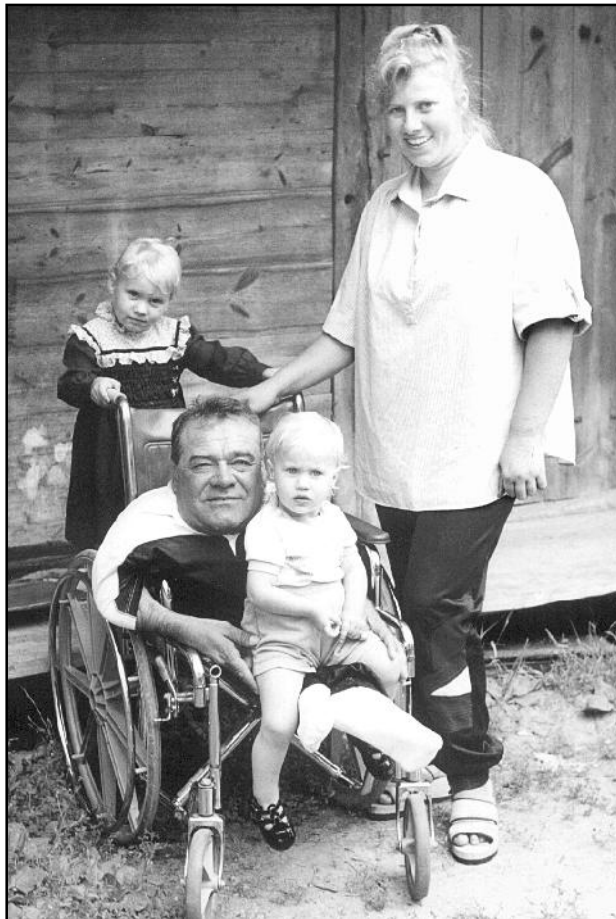
— Я отак подумав, поки маю сили, ще живий, треба побудувати Тані та дітям хату. Бо хто ж про них потурбується? Батьківська вже стара, в ній навіть фундаменту немає. Підлога проламується, ремонтую, ремонтую, а воно ж то не до безкінечності ремонтується. От потроху почав збирати матеріали. Завіз щебеню, заготовив крокви, балки, шифер, маю трохи дощок. От лишилося тільки блоки на стіни придбати. Але вже грошей немає. Трохи підзароблю, дасть Бог, почнемо будівництво.

Як це не дивно, але гроші він дійсно заробляє сам. Казав, що до одруження ніколи не приймав ні від кого ніякої грошової допомоги, бо був переконаний, що здатний сам собі заробити. Мало того, нерідко всовував племінникам-студентам по кілька карбованців, коли ті їхали до Луць-

ка. І лише коли з'явилися донечки, з'явилося більше потреб, з подякою приймає допомогу, як від Бога.

І взагалі, все у житті Василь приймає як від Бога. Навіть своє каліцтво. Коли розповідав про причини свого каліцтва, я дивувався, наскільки він робив це спокійно. Хтось у подібній ситуації міг би проклясти свою долю і тих, з чиєї причини це сталося. Але тут ніякого осуду, ніяких нарікань — як ніби це так треба.

А народився Василько здоровим і гарним хлопчиком у багатодітній сім'ї (сам він був одинадцятим). Доглядали його, як це здебільшого буває в селах, старші брати та сестри. Тому коли старша сестра несла його дев'ятимісячного до невістки на сусідню вулицю, нічого дивного у цьому не було. Але дитина є дитина: зачепилася за якесь коріння — і Василько опинився на землі. Відчайний плач, який нічим не можна було вгамувати, свідчив, що сталося щось погане. Лікарі, до яких дитина через бездоріжжя та вічну селянську зайнятість потрапила пізнувато, винесли страшний вирок: дитина жити не буде, а якщо і виживе, то промучиться усе життя. Він вижив. І чимало промучився. На спині виріс страшений горб. Ноги майже не росли, були покручені. Десь до вісімнадцяти років страждав рахітом, від невеликого удару ламалися кістки (правда, вони і швидко заживали). Але голова була здоровою. І здоровим був розум. Тому, незважаючи на своє каліцтво, яке він вже розумів і прийняв своїм дитячим розумом, одного разу Василько задумався: «Всі ходять в школу, вміють читати, писати, а я ні. Так не повинно бути». Але, на жаль, так було. Директор

школи сказав, як відрубав: «Ніяких мені тут «штундиків» не треба!» Але старший брат приніс пропис, посадив Василя біля себе — і розпочалася наука. Грамоту хлопець вгриз — і щодо неї став таким, як усі.

Як усі... Мене вразила одна фраза, яку Василь сказав у своїй молитві. Ми стояли з ним на колінах, і він дякував Богові за своє життя, за дружину, за діток. І я почув: «Дякую Тобі, Боже, що Ти мене порівняв з усіма людьми». Ні, він не вважає себе гіршим від інших. Він такий, як усі. А може і не такий? Бо, як він сам висловився, у селі є багато людей і з руками, і з ногами, але живуть набагато бідніше, ніж він. «Я ще ніколи не був у боргах», — каже.

«З чого ж він живе?» — запитає. Зі своєї праці. Одного разу старший брат привіз із Нововолинська годинникового майстра — і Василь всього за три дні збагнув секрети мініатюрних коліщаток. І став майстром на цілий район, до якого не боялися нести навіть золоті годинники. Бо знали: не обмане. І він потроху став заробляти. Заробив на мотоцикл «Яву» з коляскою. Друзі (а їх Василя ой як багато!) возили його в сусідні села на зібрання, на співанки. Так-так, він ще й у хорі співав!

А ще його заповітною мрією було мати свій транспорт, яким можна було б керувати самому. Відшукав двигуна з мопеда, придобив якісь коліщатка — і незабаром вже їздив селом на дивному засобі пересування. Одного разу сталася прикра пригода: п'яний голова колгоспу наїхав машиною на цей транспортний засіб — і Василь з численними переломами опинився в лікарні. І коли через декілька місяців лікар запитав: «Як ти міг після таких травмвилікуватися?», Василь відповів: «У церкві молилися за мене — і Бог зцілив».

А сам він довго молився, щоб Бог дав йому автомобіль. Правда, мав мотоколяску, але разом з тим вже навчився їздити на ав-

томобілях свої братів та друзів: прикручував додаткові педалі, підкладав на сидіння подушки — і в дорогу. Автоінспектори вже знали його і не чіпали, хоч їздив без посвідчення: не вистачило якихось вісім сантиметрів. Але і тут, як він каже, Бог допоміг: Василеві дозволили вчитися в автошколі і скласти на посвідчення. Закінчив школу, до речі, з похвальним листом. Права були, але не було справжньої машини. Своєї. Та Василь не був би Василем, якби залишив свою мрію. Він молився. Він вірив. І ця віра звела його із Егертом Едвіном, російським німцем. Про незвичайного інваліда-автомобіліста він дізнався через місію «Голос надії» стараннями заступника директора місії Віктора Наумчика. І через деякий час Василь вже сидів за кермом власного «Мерседеса».

— Я дуже завдячую Едвінові за цю допомогу. — каже Василь. — Саме він допоміг мені піднятися. Цією машиною я став їздити в Польщу, став добре заробляти, потрохи «розкрутився». Якби так ще з рік поїздив, то на хату заробив би. А то змінилися закони, поїздки стали невігідні, і я вже занепав духом. Але Бог і тут не залишив. Я став молитися за цю проблему. І тепер вже маю заробіток. Хоча не такий і великий, але для сім'ї вистачає. Став «таксувати». Напевне, в селі немає такої людини, яку б я кудись не возив. До мене їдуть навіть серед ночі — і нікому не відмовляю. Я комусь допоможу, люди мені допоможуть...

Зараз Василь їздить на «Ауді». Ремонтє її сам, навіть двигун. Звичайно, додаткова допомога потрібна, але керує всім він. І в домі господар, звичайно, він.

Слухаю я Василя і думаю: «Ні, він не інвалід. Інваліди скорше ті, хто, маючи руки та ноги, силу та здоров'я, плаче, що стало важко жити, нема де заробити і тому подібне». А він живе повноцінним життям, з оптимізмом дивиться на життя і з гумором на

свій фізичний стан. Він може і над собою піджартувати, не втрачаючи при цьому власної гідності. А ще допомагає йому віра в Бога. За час нашої не такої вже й довгої розмови Василь часто казав: «Це Бог мене зберіг. Це Він залишив мене жити. Дякую Господу, що я лише фізично інвалід, що маю розум і здорову голову. То Бог дав машину, роботу. Це Бог подарував мені дружину, бо я навіть не міг і думати про подібне. І Він дав таких чудових доньок...»

Так, доньки у нього чудові. Горнутья до тата, може, більше, як до мами. І Тетяна чудова. Про їхню любов можна було б писати книгу. Але чи зможе хто до кінця зрозуміти той крок, на який наважилася молода, гарна дівчина чотири роки тому? Тим більше, що ініціатива одружитися була саме з її боку. Не побоялася труднощів. Не побоялася осуду з боку оточуючих. І сьогодні вони з Василем разом. І вони щасливі. Набагато щасливіші від сотень подружніх пар, які, маючи повний достаток в домі, престижні роботи та добре здоров'я, почувають себе чужими стосовно один одного. Вони щасливіші від тисяч молодих пар, які іноді не витримують декількох місяців чи навіть тижнів і розлучаються. І їхні доньки щасливіші від матеріально забезпечених «сиріт при живих батьках», у яких тато з мамою «не зійшлися характерами»...

Розумію, що проблеми у них, як і в кожній сім'ї, є. Але вони завжди вирішуються. Хоча, поспілкувавшись з Василем, здається, що у нього їх немає. І коли він розмірковує вголос: «От мені б ще хату збудувати...» — це сприймається не як безпомічне ниття. Він просто ділиться своїми планами. І я вірю, що він збудує хату. Бо в нього є віра. В нього є оптимізм. Є Бог, якому в усьому довіряє. І, нарешті, в нього є Таня. Його Таня...

Юрій ВАВРИНЮК
газета «Голос надії»

Молодіжна конференція церков ХВЕ західного регіону

15 липня — день, якого з нетерпінням чекала молодь ХВЕП Хмельниччини. Цього дня у Чернівцях мала відбутися молодіжна конференція церков ХВЕП п'яти областей західного регіону України. Молоді християни Хмельниччини хотіли спілкуватися з християнською молоддю з інших областей. Вони стали друзями, перебуваючи на молодіжному фестивалі в місті Шепетівці.

І ось три автобуси, якими приїхала молодь з Поділля, стоять на благословенній Буковині, в місті Чернівцях, біля чудового дому молитви. Відчувається Божа присутність...

Слова вітання заступника голови ВСЦ ХВЕП України П.І. Карпова лилися рікою любові та втіхи в спраглі молоді серця. А в молитві, до якої закликав брат молодь, загорівся Божий вогонь. Він, неначе куш, з якого промовляв Бог до Мойсея, горів протягом всієї конференції.

Всемогутній Бог, Який турбується про молодь, дав їй чудових учителів. Один з них, Ростислав Шкіндер, прочитав лекцію на тему «Честь», в якій закликав молодь бути посудом на честь, освяченим, потрібним Володареві на всяке добре діло (2Тим.2:21).

Зі словом настанови до конференції звернувся також завідуючий відділом молоді ВСЦ ХВЕП А.П. Гук, заохочуючи молодь берегти себе чистою і плідно працювати в Божому винограднику.

Гаряча проповідь під дією сили Духа Святого пролунала з уст євангеліста Павла Ластівки. Вона закликала молодь покаятися. Несміливо почали підніматися руки тих, хто прагнув очищення. «Кров Ісуса Христа очищає нас від усякого гріха», — говорить Слово Боже, і радісні обличчя братів та сестер, які знайшли прощення, стали підтвердженням цього.

В небеса линули ревні мо-

литви подяки Живому Богові, і Дух Святий дедалі сильніше діяв на конференції. Після закликів до молитви, яка прагнула хрещення Святим Духом, вийшла наперед, і Господь не забарився з відповіддю. Тільки з Хмельниччини більше десяти чоловік Бог хрестив Духом Святим. Радість переповнювала серця, не хотілося зупинити молитву.

Але на все є під небом свій час, і перший день конференції закінчився.

Наступного дня, в неділю, ми знову мали служіння в різних церквах Чернівецької області, і Божа присутність незмінно супроводжувала нас.

Настав час розлуки. На очах сльози: так не хочеться покидати братів і сестер, які стали ніби рідні. І вже, повернувшись додому, ми часто думками поверталися на мальовничу Буковину, де пережили рясні Божі благословення.

*Заступник завідуючого
відділом молоді ВСЦ ХВЕП
пастор Б.П. Левицький,
м. Волочиськ*

Гуманітарно-Теологічний коледж Івана Богослова

Гуманітарно-Теологічний коледж Івана Богослова заснований у 1999 році в місті Одесі при Об'єднанні церков християн віри євангельської Одеської області.

Коледж — один з небагатьох духовних навчальних закладів на території СНД, що розробляє та реалізує програми з підготовки християнських служителів не тільки з богословською спеціальністю, але й з професійними знаннями з різних гуманітарних предметів.

Головне з-поміж стратегічних завдань коледжу — підготувати фахівців для служіння на ниві Господній в галузях пасторської, дияконської та місіонерської діяльності, фінансово-господарського менеджменту, душе піклування та психологічної допомоги, християнської педагогіки та ін., а також створити умови для апологетичної, літературно-публіцистичної та науково-дослідної діяльності у сфері християнської просвіти.

Коледж має три факультети: теології, ме-

неджменту і гуманітарно-суспільних наук, які дають спеціальну середню та базову вищу освіту з кваліфікацією «бакалавр».

В коледжі можна отримати знання з таких спеціальностей:

- теологія;
- християнська педагогіка;
- психологічне консультування;
- суспільствознавство;
- менеджмент у виробничому та невиробничому секторі.

Разом з теологічною спеціальністю студент, за власним бажанням, може обрати для професійної орієнтації одну або декілька гуманітарних спеціальностей і відповідно отримати два дипломи.

В коледжі передбачені програми очного інтенсивного навчання на базі повної середньої освіти терміном 1 рік та очно-заочного і заочно-дистанційного, розрахованого на 3 роки на базі неповної середньої освіти.

Студентами коледжу можуть бути як випускники середніх шкіл, так і ті, що продовжують навчання у школі.

*Їхнім законом було:
«Смерть за смерть».*

*Н'ятеро місіонерів
прийшли до них із
законом:*

«Життя за життя»

На березі невеликої річки Курарай, що протікала через дикі джунглі Південної Америки, зібралася велика група людей. Більшість з них належала до племені аука, яке здобуло страшну славу немилосердних вбивць. Але зараз вони зібралися тут, щоб взяти участь у святковому богослужінні з нагоди водного хрещення. Здавалося б, особливої дивини тут немає: у двадцятому столітті чимало диких племен почули і прийняли Євангелію. Але цей випадок особливий. Бо серед тих, хто вступав у завіт з Богом, було двоє молодих американців: брат і сестра Сейнти. А звершав хрещення пастор — представник племені аука. Саме він шістнадцять років тому був серед вбивць місіонера Нейта Сейнта — батька Стіва та Кейті...

Сонце пекло немилосердно... Стежиною, нещодавно витоптаною посланцями з племені аука, рухалась невелика група людей. З-поміж темношкірих аборигенів особливо виділялися дві молоді білі жінки і дівчинка, яка кумедно гоїдалася на маленькому стільчику, прикріпленому лямками до спини індіанця.

Хто ці жінки і що привело їх у непрохідні джунглі? Нічого таємничого в цьому немає: це — місіонерки з Америки, які працюють серед індіанців племені кечуа і ось уже декілька років моляться за дике плем'я аука, щоби двері для проповіді Євангелії відчинились і в цій маленькій країні. Нарешті Господь почув їхні молитви: посланці з племені аука прийшли запросити місіонерок до себе.

У тих, хто так довго чекав і багато трудився, таке запрошення викликало радісне збудження, приємне хвилювання, а водночас і сумніви: невже аука перестали бути кровожерливими, навіть не знаючи Христа? Як же вони приймуть їх? З такими думками ця групка людей пробиралася крізь непрохідні хащі, грузнула в болотистих джунглях. Часто доводилося переходити вброд через струмки зі слизьким дном, спати на берегах річок, на піску,

що кишів комахами. Якщо ви ніколи не були в джунглях, то не можете уявити собі того, що довелося перенести їм, особливо тій маленькій дівчинці, якій лише нещодавно виповнилося три роки. Скільки ж потрібно було мужності, рішучості і любові, щоб повністю довіритися Христу і ціною страждань нести диким жителям джунглів Благую Звістку про Спасителя.

Ще декілька зигзагів стежинки — і невеличке поселення наче вирросло перед ними. Та яке там поселення: декілька хижок, покритих гілками і довгою сухою травою, коло яких стояли аука. Їхні бронзові тіла виблискували під сонячним промінням, що ледве пробивалося крізь гілки дерев.

У місіонерок піднявся дух: їх зустрічають з усмішками!..

Але це вже продовження історії. А початок був таким.

Восени 1955 року в джунглях Еквадору народилася ідея «Операції аука». Зародилася вона в думках п'яти місіонерів, які несли служіння в цьому краї. Головною метою операції було налагодити контакти для проповіді Євангелії з найбільш ворожим плем'ям Південної Америки — племенем аука. Протягом багатьох століть аука були героями історій, від яких волосся ставало дибки. Мішенню для їхніх стріл були й іспанські завойовники, й католицькі священики, й мисливці за гумою та нафтою. Відгомін останньої страшної історії вбивства, яка сталася у 1943 році, ще лунав у джунглях: 8 працівників однієї з фірм загинули від рук аука. Та саме ці розповіді й зацікавили молодих місіонерів: яка славна перемога буде, коли таке плем'я привести до Христа!

Отож, мрія проповідувати Христа для аука заповонила їхні серця та думки, і протягом

декількох років вони молитовно розробляли план «Операції аука». «Вони» — це Піт Флемінг, Джим Елліот, Едуард Мак Каллі, Роджер Юдеріан та Натанайл Сейнт. Як же поєднав їх Господь у цьому спільному прагненні?

Піт Флемінг, коли закінчив Вашингтонський університет і одержав ступінь магістра, хотів вступити в теологічну семінарію, щоб підготуватися до служіння викладача Біблії. Та плани Піта змінилися. Він зустрів Джима Еліота, який в 1949 році закінчив коледж Уітона і готувався до місіонерського служіння в Еквадорі. Його мрія досягнути південноамериканських племен дуже вплинула на Піта, і в 1952 році вони разом вирушили на працю в місію. Цього ж року в Еквадор прибув Ед Мак Каллі з дружиною. Ед, як і Джим, був випускником Уітонського коледжу. Цей же коледж закінчив і Нейт Сейнт, який зі своєю дружиною служив в Еквадорі з 1948 року. Новеньким у групі вважався Роджерс Юдеріан, випускник Північно-Західного коледжу, який приїхав як місіонер в 1953 році.

Коли тільки Нейт приїхав в Еквадор і почув про аука, то почав мріяти про те, як одного разу ділитиметься з ними Доброю Новиною. Піта і Джима також захопила ця мрія, і вони почали докладати усіх зусиль, щоб вона здійснилася.

Невдовзі почала поширюватися чутка, що в обійсті одного з іспанських поселенців, неподалік від території аука, живе дівчина Дайюма, яка втекла від свого розлюченого племені, котре вбило її батька і братів. Про її приналежність до аука здогадатися було неважко: вона була зовсім роздягнена, у вухах — величезні отвори для шматків дерева, які слугували прикрасами для жінок цього пле-

мені. Та й ім'я Дайюма — одне з жіночих імен племені аука. Дівчина не знала іспанської мови, але власник обійстя виявив гостинність до втікачки з жорстокого племені і дав їй роботу на своєму полі, де вона працювала разом з іншими індіанськими дівчатами. Минали роки, дівчина поступово вивчала іспанську і могла вже розмовляти з господарем. Понад усе вона просила його навчити її користуватися рушницею, щоб, повернувшись до свого племені, помститися за смерть своїх рідних. Здавалося, час поступово вгамує жагу помсти, але злоба в серці Дайюми не стихала ні на мить, а, здавалося, постійно спалахувала з новою силою. Вона була типовим представником племені аука, всі думки і бажання якого зводилися до того, щоби вбивство не залишити без помсти.

Звістка про цю дівчину зацікавила місіонерку Рейчел Сейнт, сестру Нейта Сейнта, яка працювала в місії, що займалася перекладанням Біблії. Вже давно Рейчел шукала можливості налагодити стосунки з племенем аука і вивчити його мову, але як це зробити — вона не знала. Почувши про Дайюму, зрозуміла, що Бог посилав їй цю можливість. З серцем, сповненим вдячності Господу, вона вирушила в те обійстя. Господар, людина далека від Бога, з симпатією віднісся до Рейчел і її бажання, дозволивши Дайюмі у вільний від роботи час спілкуватися з місіонеркою. З розмов з господарем Рейчел дізналася, що Дайюма прийшла до нього дуже молодою і ось уже живе вісім років тут, тому могла забути вже багато чого зі своєї мови. На жаль, господар був правий. Дівчина почала змішувати свою мову з іспанською, якої не знала Рейчел, тому не могла визначити, коли Дайюма гово-

рять рідною мовою, а коли ні. Місіонерка дуже швидко завоювала серце дівчини, і та з нетерпінням чекала вечора, коли вони зможуть сидіти разом, намагаючись зрозуміти одна одну. Іноді здібна індіанка розігрувала цілу сценку, пояснюючи Рейчел значення якогось слова: то повзала, наче малюк, то кидалася, немов пантера. Так вони спілкувалися: одна з гарячим бажанням принести аука світло спасіння, а друга з серцем, що горіло помстою.

Та повернімося до тих п'яти місіонерів, які після декількох років натхненних мрій та побудови планів, починають діяти.

Запис у щоденнику Піта Флемінга за три роки до його смерті:

«Вчора ввечері я, Нейт і Кліфер (гість зі Сполучених Штатів) довго розмовляли про проблему аука. Це серйозна і важлива проблема: недружелюбне плем'я, яке вбиває, знищує всіх з такою ненавистю, що навіть калічить тіла своїх жертв. Тоді я зрозумів, що Бог веде до того, щоб я щось робив для них... тому, що я маю для цього якості, яких немає в інших. Я все ще самотній. Я знаю мову кечуа та іспанську, що допоможе подолати мовний бар'єр, знаю життя в джунглях і твердо вірю, що Бог може все. Я розумію, що, можливо, це найважче рішення в моєму житті, але я цілком упевнений в його правильності».

Перший успіх прийшов 19 вересня 1955 року, коли Нейт, пролітаючи над територією аука, вперше помітив їхнє поселення. Тоді місіонери зрозуміли, що настав час від Бога, щоб вони щось робили для спасіння цього племені. Тому з наступного тижня почали відвідувати сусідів. В той час, коли Нейт слідував за контрольними приладами літака, інший місіонер скидав подарунки для

племені (ножі, одяг, кольорові стрічки, портрети місіонерів), а також вигукував слова вітання на мові аука, яких їх навчила Дайюма. Одного разу Нейт використав шнурок, щоб з літака опустити кошик з подарунками. Уявіть, скільки було радості у місіонерів, коли вони, піднявши цей кошик, побачили, що він наповнений подарунками від аука. Тут були земляні горіхи, живий папуга, копчений хвіст мавпи. Таку відповідь місіонери сприйняли як знак щирої дружби, і ще дужче забажали вирушити до племені. Навіть слова Даюми: «Ніколи не довіряй їм... Вони можуть

бути дружелюбними, а потім повернутися до тебе, щоб убити» — не злякали їх. Лозунгом Джима Елліота були слова: «Не є нерозумним той, хто віддає те, чого він не може зберегти, щоб набутися те, чого не може втратити»; тому він урочисто пообіцяв, що «готовий померти заради спасіння аука».

Звичайно, п'ятеро місіонерів усвідомлювали всю небезпеку, але вірили, що заради Бога жоден ризик не є надто великим. Всі вони шукали Божого

керівництва і бачили ознаки, що, на їх думку, були свідченням безпосереднього Божого втручання. Річка Курарай, наприклад, відступила від своїх берегів, що дало змогу літаку приземлитися на березі. Та все ж ще залишалося багато перешкод...

3 січня, вівторок. Будильник прозвенів о 6-ій ранку, і поки молоді люди одягалися, їх охопило нервово збудження.

Для Олівії Флемінг, котра стала дружиною Піта Флемінга лише півтора року тому, ця ніч була надзвичайно важкою. Хоча охопити благовістям аука вона бажала не менше, ніж інші, та все-таки не могла приховати почуття тривоги перед небезпекою. Ще раніше Джим радив не брати Піта в експедицію, тому що це означало ризикувати життям трьох з чотирьох місіонерів, які володіють мовою кечуа. Але до кінця грудня думка змінилася. Місіонери прийшли до висновку, що Піту потрібно готуватися до участі в операції, бо так буде безпечніше для всіх.

3 січня було дуже насиченим днем. До пізнього вечора Нейт перевозив місіонерів і їхнє обладнання на територію аука. До пізньої ночі місіонери будували курінь з гілок, троє з них спали у ньому, а Нейт і Піт полетіли на базу, щоб заночувати там. Наступного ранку вони повернулися і разом з трьома іншими молодими людьми спокійно провели день без будь-яких пригод на піщаному березі ріки Курарай. Четвер був такий самий. У п'ятницю відбулося перше знайомство з представниками племені. Об 11:15 троє аука, дві жінки і чоловік, несподівано вийшли з джунглів на протилежному березі річки. Джим пішов вбхід, щоб зустріти гостей. Аука з радістю прийняли подарунки і, здавалося, почувалися зовсім невимушено зі своїми новими знайомими. Чоловіка, котрого місіонери назвали Джорджем, запросили прокататися на літаку, на що він з радістю погодився. В той вечір відвідувачі аука пішли, і субота минула без будь-яких подій.

У неділю місіонери захвилювалися від того, що нічого не відбувається. Не може ж бути, щоб відвідувачі забули

про них. Нейт вирішив пролетіти над поселенням і перевірити, чи все там гаразд, і помітив, що село покинуте. Але, повертаючись назад, він побачив групу аука, яка наближалася до місця розташування місіонерів. «Ось вони, хлопці! Вони йдуть!» — заукав Нейт, ледве торкнувшись колесами землі. Тепер місіонерам залишалося тільки чекати. О 12.30 Нейт за допомогою приймача зв'язався зі своєю дружиною Мардж і пообіцяв знову зв'язатися з нею о 4.30.

Але цього зв'язку не відбулося. Годинник Нейта, пізніше знайдений розбитим об камінь, зупинився о 3.12. Але Мардж відмовлялася думати про погане: може, радіо зламалося... Вона мала безсонну ніч. А наступного ранку Джонні Кіннан, який повинен був забезпечити тилову підтримку, літав над Палм-Біч (так місіонери умовно називали піщаний берег вздовж річки Курарай). Повідомлення Джонні, яке Мардж передала Елізбет Еліот, було такого змісту: «...виявив на березі літак. Вся тканина на ньому обдерта. Ніяких слідів місіонерів...».

Вже 9 січня 1956 року ця звістка облетіла весь християнський світ, всі чекали новин. Вдень у середу з повітря помітили два тіла, а у п'ятницю пошукова партія прибула на це місце. Місіонери з пошукової групи витягли з річки чотири спотворених тіла, в яких ще стирчали пальмові стріли. Розпізнали Джима, Піта, Роджа та Нейта. Тіло Еда, оче-

видно, віднесло водою.

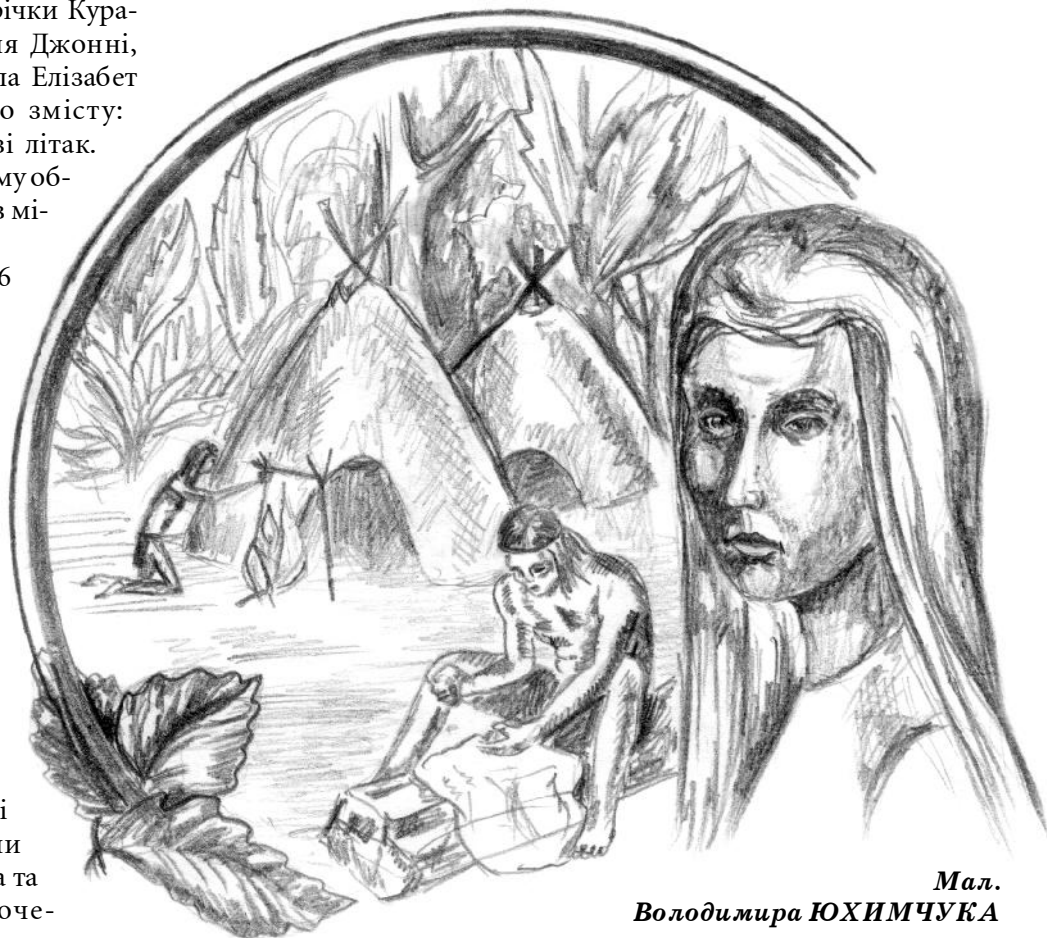
Це було трагічне видовище. Темне похмуре небо віщувало про наближення грози. Місіонери поспіхом викопали неглибоку могилу, в яку поклали тіла. І вже під заливним дощем лунала прощальна молитва.

А в цей час, чекаючи подорожців про трагедію, зібралися п'ятеро вдів: їм треба разом пережити це горе. Вони були пригнічені, але жодного слова жалю чи нарікання ніхто не почув з їхніх уст. У них не було жодної думки про відплату, навпаки, вони ще з більшим натхненням молилися про те, щоб аука почули Благую Вістку спасіння та любові. Ці жінки вірили, що смерть їхніх чоловіків була не просто безглуздою трагедією, як вважав дехто, чи гучною подією, яка не одного примусила переосмислити свої життєві цінності і присвятити своє життя місіо-

нерському служінню. «Це не трагедія... — говорили вони. — Бог має Свій план та мету в усьому».

Що ж, здавалося б, на цьому історія повинна була закінчитися. Але...

Ви ж пам'ятаєте, що ось уже майже рік Рейчел Сейнт, вивчаючи мову аука, спілкувалася з Дайюмою. Виснажлива праця та тривала хвороба змусили Рейчел влітку 1955 року повернутися додому для лікування і пробути там до початку наступного року, коли злісний напад аука на місіонерів створив їм перед усім світом репутацію вбивць. Ці новини відгукнулися болем у серці місіонерки: її улюбленого молодшого брата Нейта разом з чотирма друзями вбили ті люди, служити яким покликав її Бог. Для багатьох людей її повернення в Еквадор з метою продовжити вивчати мову аука після такої страшної події

Мал.
Володимира ЮХИМЧУКА

було незрозумілим. Та вона прагнула виправдати зусилля свого брата і його друзів.

Вивчення мови на деякий час припинилося. Звістка про це страшне вбивство настільки торкнулася серця Дайюми, яке ще палахкотіло прагненням помсти, що та почала чомусь уникати Рейчел. Місіонерка переконувала дівчину, що не відчуває ненависті до цього племені, а навпаки, прагне принести їм світло спасіння; що настане час, коли Христос змінить серця цих людей — і вони перестануть вбивати. Але Дайюма, яка була далеко від Бога, не могла збагнути цього. Її настрої змінився лише тоді, коли експедиція, яка розшувала місіонерів і поховала їх тіла, сповістила, що з-поміж речей місіонерів знайшла плівку, на якій був знімок трьох індіанців. Чи зможе вона пізнати їх?

Ви легко можете уявити крик здивування, коли Дайюма з-поміж цих трьох впізнала свою матір та сестру... Третього впізнати вона не могла. Дев'ять років тому вона залишила своє плем'я, і мимовільно виникло запитання: можливо, ще хтось із її родини залишився живий? Чи пам'ятають вони її? О, якби цей знімок міг говорити! І несподівано глибоке бажання повернутися додому оселилося в її серці. Рейчел

також прагнула якомога швидше зблизитися з аука, але вони обоє розуміли, що це може бути ризиковано для життя.

Однак деякі люди не мали такого терпіння і вирішили використати Дайюму як посередника під час зустрічі з індіанцями. Рейчел була проти цього, вона вважала, що поки Дайюма не стане християнкою, то не зможе виконувати обов'язки благовісника. І, навіть якщо контакт буде успішним, ніхто, крім Дайюми, не знає мови настільки, щоб розкрити перед аука духовні істини. Тому Рейчел, турбуючись про безпеку дівчини, взяла її у тривалу подорож до Америки. У США Рейчел разом з Дайюмою взяла участь спочатку у телепрограмі, а потім Біллі Грем, усвідомлюючи те, скільки уваги приверне до себе ця дівчина, запросив їх на новорічний виступ 1957 року. Дайюма, яку вирвали зі світу джунглів і несподівано кинули у світ Голівуду, дуже важко переживала це, але Рейчел старалася підтримати дівчину і використати кожен хвилину, щоб говорити їй про Христа, втішаючи її Його любов'ю. І світло воскресіння й нового життя у Христі осяяло її темну душу, і там, у США, далеко від рідної домівки, Дайюма вступила в заповіт з Господом.

Рейчел уже мала намір повертатися, коли грип, епідемія, якого охопила США в 1957 році, буквально звалив з ніг Дайюму. Довгі дні організм дівчини, що не мав імунітету від цієї хвороби, який виробився у багатьох американців, боровся зі смертю. Криза минула, але видужання відбувалося дуже повільно, тому подорож, спланована лише на місяць, продовжувалася рік, що дуже сповільнило роботу в Еквадорі.

В той час у джунглях сталася одна хвилююча подія. З лісу вийшли дві жінки аука і залишилися жити в Елізабет Еліот, дружини одного з вбитих місіонерів, яка продовжувала працювати в Еквадорі. Всі розуміли, що необхідно влаштувати зустріч цих жінок з Дайюмою, але хвороба дівчини стала на заваді цьому. Зв'язок встановили за допомогою магнітофонної плівки, на якій Дайюма задавала жінкам багато питань, просила їх залишатися на місці і чекати її. Однак такі розмови викликали підозру в жінок і багато чого вони замовчували. І ось нарешті настав день їхньої зустрічі, день, коли Дайюма зрозуміла: вона повинна повернутися додому, її чекають! Далі події розвивалися дуже швидко: після декількох інтенсивних занять з Рейчел Дайюма з жінками вирушила в джунглі, обіцяючи повернутися знову. Вона дотримала своєї обіцянки і через місяць повернулася назад з вісткою, що аука з нетерпінням чекають місіонерок.

У вересні 1958 року Рейчел Сейнт та Елізабет почали збиратися до племені аука, і через тиждень відбулася дуже важлива подія — мирна і дружня зустріч двох жінок зі страшним племенем. Для того, щоб урочисто оголосити про це світу, не було ні кореспондентів, ні фотографів, бо й писати не було про що, — просто дві жінки ще раз вирушили у джунглі проповідувати Євангелію — звичайна місіонерська робота. Вони прожили там майже два місяці, вивчаючи спосіб життя аука і вдосконалюючи знання їхньої мови. В своїх записах Елізабет відзначила: «Я не могла помітити серед них гордості, заздрості чи жадібності. Те, що чоловіки здобували на полюванні, вони ділили по-

рівну між усіма сім'ями. Ім доводилося багато часу проводити, здобуваючи їжу для всіх сімей, але вони не лінувалися робити цього... Вони знали тільки один закон: око за око, зуб за зуба. На запитання: «Навіщо ви вбили його?», відповідь була такою: «Інакше він убив би нас». Ім був чужий закон любові і милосердя, пізнання якого вони потребували». Саме цей закон і принесли дві ще доволі-таки молоді жінки-місіонерки у дике плем'я. Це були хвилюючі дні, але головне тільки починалося. Під керівництвом Дайюми аука побудували злітно-посадочну смугу і пілот Джонні Кінан, запасний член команди «Операція аука», приземлився на їхній території разом з іншим пілотом. Так, завдяки клопіткій роботі обох сторін, мирно зустрілися білі люди і аука. Невдовзі євангельська вістка мовою аука була записана на магнітофонну плівку. Ці записи і особисті зустрічі з аука сприяли тому, що плем'я почало поступово приймати Ісуса Христа. А через дев'ять років після вбивства місіонерів сталася надзвичайно важлива подія: з допомогою доктора Кетрін Пік з Укліфа мовою аука було вперше опубліковано Євангелію від Марка.

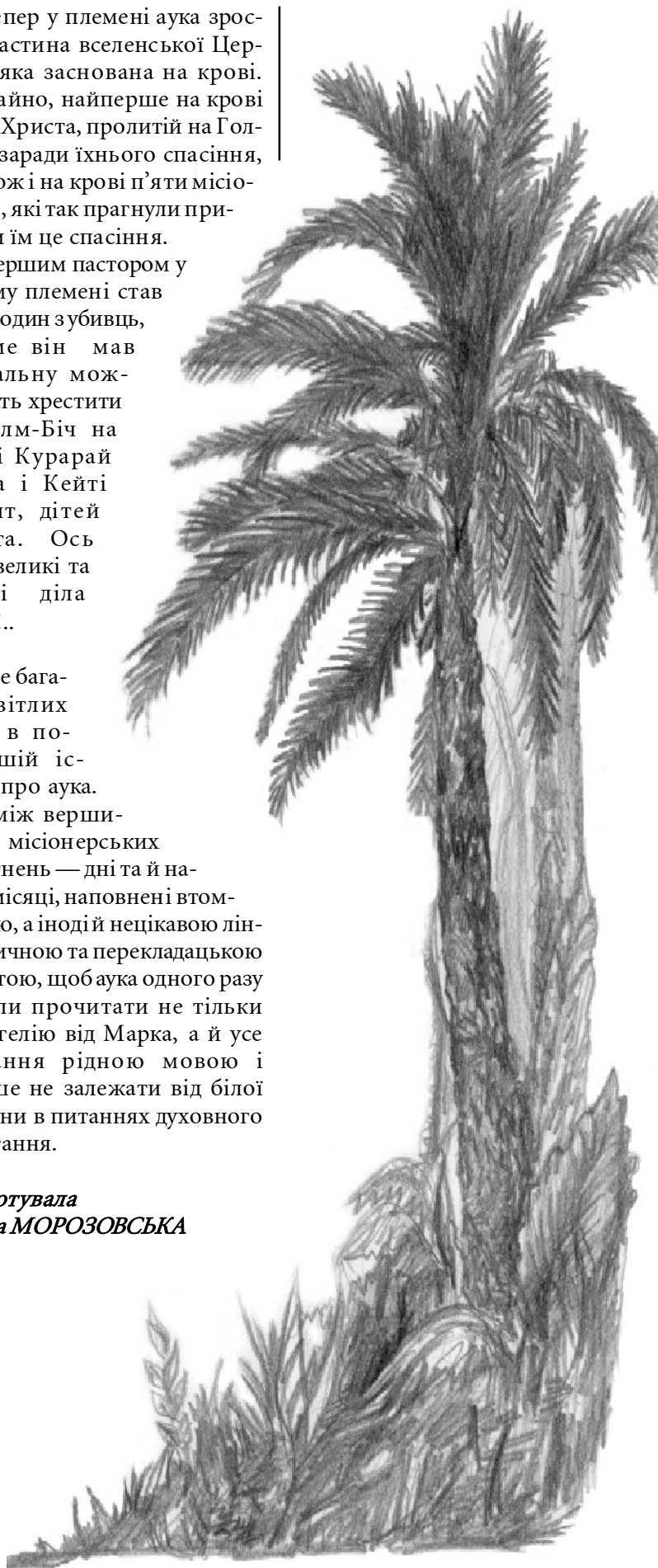
Серед тих, хто першим визнав Ісуса своїм Господом і Спасителем, були шестеро винуватців вбивства, які, щиро розкаюючись, розповіли про причини трагедії 1956 року. Що відчували Елізабет і Рейчел, слухаючи ці розповіді з уст аука, можна тільки уявити. Тепер вони знали, якою була смерть близьких їм людей, але свого ставлення до аука вони не змінили. Вони любили їх тією любов'ю, яку тільки Христос може вкласти в людське серце.

Тепер у племені аука зростає частина вселенської Церкви, яка заснована на крові. Звичайно, найперше на крові Ісуса Христа, пролитій на Голгофі заради їхнього спасіння, а також і на крові п'яти місіонерів, які так прагнули принести їм це спасіння.

Першим пастором у своєму племені став Кімо, один з убивць, і саме він мав унікальну можливість хрестити в Палм-Біч на річці Курарай Стіва і Кейті Сейнт, дітей Нейта. Ось такі великі та дивні діла Божі!..

Ще багато світлих днів в подальшій історії про аука. Але між вершинами місіонерських досягнень — дні та й навіть місяці, наповнені втомливою, а іноді й нецікавою лінгвістичною та перекладацькою роботою, щоб аука одного разу змогли прочитати не тільки Євангелію від Марка, а й усе Писання рідною мовою і більше не залежати від білої людини в питаннях духовного зростання.

*Підготувала
Ольга МОРОЗОВСЬКА*

«БАГАТОПАРТІЙНА» ЦЕРКВА

РІЗ РЕНЕР

«Тож благаю вас, браття, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення, але щоб ви були поєднані в однім розумінні та в думці одній! Бо стало відомо мені про вас, мої браття, від Хлоїних, що між вами суперечки. А кажу я про те, що з вас кожен говорить: я ж Павлів, а я Аполосів, а я Кифин, а я Христів» (1Кор.1:10-12).

Своє звернення до коринтян апостол Павло розпочинає словом «благаю». Воно дуже сильне емоційно, воно ніби задає тон всім наступним віршам. Один проповідник сказав, що це як слово молитви, воно малює нам апостола Павла, який, стоячи на колінах, просить, благає, молить церкву в Коринті, щоб вона почувала те, що він хоче їй сказати. «Я благаю вас, брати». Потім говорить: «Іменем Господа на-

шого Ісуса Христа...». Використовуючи цей зворот, він удається до найвищого авторитету, і цим ніби закликає всю церкву бути уважною. У церкві сталося щось настільки погане, що великий апостол буквально схиляється на коліна, він молить, він благає, він використовує найвищу апостольську владу, щоб говорити до них. Що там сталося, що його так вразило? «...Щоб ви всі говорили те саме, і щоб не було поміж вами поділення». Слово «поділення» з грецької означає взяти, наприклад, якийсь одяг і роздерти його навпіл. Не рівненько ножицями розрізати, а розірвати. В тій церкві було те, що наче розривало її. І саме це дуже схвилювало Павла.

Потрібно зауважити, що Павло створив цю церкву і любив її. Він був першим, хто приніс Євангелію в Коринт, тут він мав успіх. Тоді Коринт був

найбільш язичницьким містом у світі. Це було портове місто, тут знаходилися люди з усього світу: відпочивали, працювали. І це було найбільш розпусне місто світу. Коли Павло відвідав Афіни, його схвилювало місцеве ідопоклонство, але коли він пішов в Коринт, то, як юдей, він був вражений тією розпущою, яку побачив в ньому. Та коли Павло прийшов у це місто, Бог почав виливати свою благодать. У четвертому вірші апостол говорить: «Я завжди дякую моєму Богові за вас, через Божу благодать, що була вам дана в Христі Ісусі, бо ви всім збагатилися в Ньому, — словом усяким і всяким знанням» (1Кор.1:4). Слово «збагатилися» в перекладі з грецької описує людину, яка настільки багата, що вона навіть не знає, скільки в неї грошей, вона дуже-дуже багата, аж з надлишком. Біблія говорить, що «Бог багатий милістю», — це означає, що в Бога стільки милості, що не можна виміря-

Лекція, прочитана на семінарі старших служителів ВСЦ ХВС, м. Одеса, 30.05-1.06.2000

ти, не можна порахувати. І це слово використовується для описання кількості тих духовних дарів, які були в коринтській церкві. Павло говорить, що коли питання стосується дарів, особливо дарів знання, слова чи проповіді, вони багаті, надзвичайно багаті. Церква була багата такими дарами настільки, що в 14 розділі Павло змушений дати їм якісь правила, певні рамки, пояснення, як оперувати цими дарами. «... бо свідоцтво Христове між вами утвердилось, так що не маєте недостачі в жоднім дарі благодаті ви, що очікуєте з'явлення Господа нашого Ісуса Христа». Це означає: щодо духовних дарів немає подібних до вас. Жодна церква не має стільки дарів, скільки ви. Ви — номер один. І тепер та церква, яку Павло так любить, в якій люди були змінені Божою благодаттю, розривається на частини. Коли Павло почув про це, то був настільки вражений, що буквально впав на коліна і говорить: «Я благаю вас, брати, іменем Господа нашого Ісуса Христа припиніть цей поділ і говоріть одне». Ці слова з грецького перекладу буквально означають громадянську війну: в цій церкві відбувалося щось подібне до громадянської війни. Церква, як іноді країна, починає воювати сама в собі: родичі проти родичів, брати проти братів. Це страшно, це призводить до кровопролиття. І це те, що відбувалося в коринтській церкві. Це не атака ззовні. Диявол не може знищити нас ззовні. Зовнішні гоніння тільки зміцнюють церкву, розділення всередині церкви можуть її зруйнувати. Саме тому Павло настільки стурбований.

Виникає запитання: через що коринтяни воювали, яка причина цієї громадянської війни, що виникла в церкві? «Бо стало відомо мені про вас, мої браття, від Хлоїних, що між вами суперечки». Слово, яке перекладається на нашу мову як «суперечки», в давньо-

грецькій означало політичну партію. Буквально це можна було б перекласти так: серед вас з'явилися політичні партії.

Що ж таке політична партія? Це група людей, які об'єднані чимось спільним: вони мають однакові погляди, спільні думки, спільну програму, спільні наміри та плани. І оскільки вони переконані, що праві, то хочуть, щоб їхні наміри, щоб їхні плани були виконані, вони хочуть, щоб їхня програма була прийнята. Але поряд з цією може бути ще одна політична партія, прихильники якої також вірять, що вони праві, і у них є свої власні плани. Коли це відбувається в країні, це нормально, але в Церкві Ісуса Христа — це не нормально. В Церкві Ісуса Христа ми не діємо подібним чином. Це не країна, яка поділена різними планами, поглядами, намірами. Але саме це відбувалося в церкві в Коринті. Там були політичні партії. Люди «розвели» політику в церкві. Ви спитаєте, що ж це були за групи?

Про це розповідається в наступному вірші: «А кажу я про те, що кожен з вас говорить: я ж Павлів, а я Аполлосів, а я Кифин, а я Христів». Це означає, що всіх людей в церкві торкнувся цей політичний дух. Всередині церкви з'явилися чотири групи: партія Аполлоса, партія Кифи, партія Павла і партія Христа. Коли придивитися, то дуже легко побачити, як ці групи з'явилися в церкві.

Павло був їхнім першим пастором. Хто з вас може згадати свого першого пастора? Я пам'ятаю. Тоді я вірив, що він найкращий пастор в усьому світі. І ти повинен мати таке почуття до свого пастора. Ми повинні любити свого пастора і вірити, що він найкращий пастор в світі. Я дуже гордився своїм пастором. Я навіть не впевнений, чи був він насправді таким хорошим, але я звик до його стилю. Це дуже важливо.

В апостола Павла був свій стиль: він був дуже сильною людиною, він говорив те, що думав, мав сильний темперамент. Він говорив таке, що ми сказали б, що так говорити невиховано. Наприклад, у Посланні до филип'ян, де йдеться про законників, він назвав їх собаками: «Стережіться собак...». Уявіть собі: ви хочете знати мою думку про якогось проповідника, а я відповів би: «А-а, та він собака». Люди були б шоковані: так некультурно казати. Але Павло так казав. Він був дуже прямим. І вся церква зростала, звикнувши до його стилю. Але тому, що він був апостолом, настав час йому рухатися далі. І коли він пішов, то прийшов новий пастор, якого звали Аполлос.

Стиль Аполлоса суттєво відрізнявся від стилю апостола Павла. Аполлос був оратором, він використовував довгі та гучні слова. І для того, щоб розуміти те, що він говорить, потрібно було в церкву брати з собою словник. Він вмів гарно говорити. Він був м'якою людиною, його мова була подібна до того, наче говорив філософ. Коли в церкві довгий час був пастор з сильним характером, і цей пастор мав успіх, то коли він залишає служіння, чи то Господь кличе його в інше місце, чи то він помирає, чи щось інше, і коли на його місце приходять інший пастор, то йому дуже-дуже важко. Бо він, так би мовити, йде за пастором, що мав успіх. І ось новий пастор виходить за кафедру. Можливо, люди хочуть прийняти його і мати правильну уяву про нього, але для них природно говорити: «А, він не проповідує так, як наш перший пастор. В нього інший стиль, ніж у попереднього». Навіть хороші люди, які не хочуть цього робити, все одно мимоволі так думають, бо така людська природа.

І тепер Аполлос займає кафедру, він новий пастор. Він м'який, ніжний, лагідний. Одна частина церкви говорить:

«Нам не подобається новий пастор. Цей чоловік проповідувати не вміє! Ми хочемо, щоб був такий, як Павло, що може назвати собаками! Такий, що може сказати все, що він думає. Такий, що коли проповідує, вкривається потом. Нам не подобається цей Аполлос! Його стиль надто вже м'який».

Але була інша частина церкви, яка говорила: «Слава Богу, що Павло пішов. Слава Богу, що у нас зараз культурний пастор. Нарешті ми можемо запросити наших друзів та родичів у церкву. Можна не хвилюватися, що наш пастор образить їх своєю проповіддю». Церква почала ділитися. Не з доктринальних питань, не з питань вчення, а у питанні особистостей і стилів.

Саме це до цього часу розділяє Церкву Ісуса Христа. Більшість церков діляться не за доктринальними суперечностями. Якщо в церкві виникає якесь лжевчення, то цим можна оправдати розділення у церкві. Лжевчення — це оправдальна причина. Але більшість проблем в церквах — це не доктринальні проблеми, а проблеми стилю. Наприклад, один говорить, що музика надто голосна. Хтось інший навпаки стверджує, що музика надто тиха. Один говорить: «Нам потрібна хвала і прославлення», а інший: «Ні, ми повинні співати старі гімни!» І жодне з цих питань не доктринальне. Це особисті смаки. Це питання стилю. У кожній людини різні думки і, на жаль, це ділить Церкву Ісуса Христа. Саме це розділило церкву в Коринті. Вчення чи доктрини і Павла, і Аполлоса були однакові, але стилі їхні були різні.

А дехто казав, що вони з партії Кифи або Петра. Ми знаємо, що у Петра була схильність до законництва. Була

група в церкві, яка любила Петра і говорила: «О, як нам подобається його стиль!»

І була в цій церкві четверта група. Вона була, напевно, найгіршою. Це була супердуховна група: «Ми не належимо ні до Павла чи до Аполлоса, ми також і не Петрові. Ми взагалі ні до кого не належимо.

Ми належимо тільки Христу. Ми члени Вселенської Церкви Ісуса Христа». Це були супердуховні християни. З ними було найважче. Смішно те, що сьогодні з цих груп, ця четверта — єдина, яка залишилася. Групи Павла вже немає, Аполлоса також, групи Петра не стало, але супердуховні — вони все ще в Церкві.

У третьому розділі читаємо: «І я не міг, браття, говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі» (1Кор.3:1). Цей вірш так образливо звучить. Коли Павло говорить ці слова, то він цим повністю виявляє свій характер. Законників він назвав собаками, а тепер він назвав церкву немовлятами. Пам'ятаєте,

що в цій церкві було більше духовних дарів як будь-де. І до них Павло говорить: «Я годував вас молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли її їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні. Бо коли є заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не людському робите?»

Ось як приходять поділення в церкву: починається все з заздрості! Потім починаються суперечки, які й ведуть за собою поділення. Образа — це шлях, через який сатана проникає в твоє серце. Образа — це двері, через які диявол може пролізти в серце людини. Ображені люди мають надприродну можливість знаходити інших ображених. Чи не правда? Вони притягуються один до одного наче магнітом. Якимось чином вони вже й сидять разом, і звичайно ж, коли вони спілкуються, у них однакові болючі питання. Утворюється певна група, яка вважає: «Ну, напевно ж, ми праві, бо в усіх нас однакові думки і однакові почуття». Часто це маскується надмірною духовністю. Вони говорять: «Нам потрібно молитися за нашого пастора». Але істина в тому, що вони моляться не за нього, а проти нього. І з'являється щось подібне до духовного ворожбитства в церкві. Вони моляться не про те, щоб виконалася воля Божа в церкві, а про те, щоб виконалася їхня воля. Вони стають ворогами всередині церкви.

Зауважте, що говорить Павло в третьому вірші: «Ви тілесні, бо поміж вами є заздрості та суперечки. Хіба ж ви не тілесні і не за людськими звичаями чините? Бо коли говорите: я Павлів, а я — Аполлосів, а я — Кифин, то хіба ж ви не тілесні? Хто такий Павло, хто Аполлос? Вони тільки служителі, че-

рез яких ви увірували наскільки кому дав Господь. Я посадив, Аполлос поливав, але виростив Бог! Тому і той, хто садить, і той, хто поливає, є ніщо. Все — Бог, що вирощує!»

Павло звертається до церкви, яка поділена через орієнтацію на особистості. Тут він говорить дуже важливі речі

про себе. Він горить про ставлення служителя до себе. Церква розділена: одні вважають себе Павловими, інші Аполлосовими. Тому Павло запитує: «Хто такий Павло, хто такий Аполлос? Вони просто служителі, через яких ви вірували, в міру того, як дав вам Господь». Павло міг би сказати: «Я повинен бути найпопулярнішим». Павло міг би сказати так, але зауважте, що у нього правильне розуміння себе. Він говорить: «Що тут за шум такий про мене та про Аполлоса? Хто ми такі? Ми ніхто, ми просто служителі, через яких ви вірували, просто інструменти». Він називає себе служителем і використовує це слово декілька разів (1Кор.4:1). Що ж означає це слово «служителі»?

Це грецьке слово, яке визначало найбільших злочинців. Це слово використовували для називання злочинців, яких розміщали на галерах. Їх приковували до лави, давали велике весло в руки, і їхнім заняттям було гребти і рухати корабель. Це були мотори корабля. І поки вони гребли, корабель рухався, якщо вони переставали гребти, корабель зупинявся. Рух корабля залежав від тих, хто був унизу й виконував усю роботу. Це була страшна робота. Тому їх приковували, щоб не втекли. Є ще одна причина, чому їх приковували. Якщо корабель тонує, то пасажери могли сісти на рятувальні човни. А ті люди, які були на дні корабля, тонули разом з ним. І тому, якщо кораблю загрожувала небезпека, то ці люди починали вести корабель швидше, ніж будьколи в своєму житті, намагаючись утримати корабель на плаву.

Павло використовує це слово, щоб описати служителів. Вони не повинні бути зірками в церкві. Бог помістив служителя на дно корабля, дав весла в руки і сказав: «Якщо ви будете гребти, Церква рухатиметься, але якщо ви не будете

виконувати своєї праці, Церква припинить свій рух». Іноді служителям хочеться втекти від цієї відповідальності, але покликання Боже буквально приковує. Дивним є те, що більшість членів церкви як пасажери. Вони плывуть за компанію, і коли все добре, вони там. Але коли на кораблі починаються проблеми, вони переходять на інший корабель, вони біжать в іншу церкву. Але коли ти пастор і це твоя церква, ти не перестрибнеш на інший корабель, і коли він тоне, тонеш разом з ним. Коли ж у церкві починаються проблеми, закономірним є те, що молитися починаєш більше, поститися більше і починаєш з усіх сил гребти. Все це вміщується в слово «служителі». Ось те, до чого ми покликані, — гребти і рухати Церкву-корабель.

Пам'ятайте це, бо церква у Коринті поділилася через те, що говорили: «Нам той подобається, а той ні!» А Павло відповів на це: «Хто такий Павло? Хто такий Аполлос? Ми раби на дні корабля. Ми ніщо інше, як інструменти. Ми раби, через яких ви вірували». Зверніть увагу на слова: «Я насадив, Аполлос поливав, але зростив Бог». Павло починає пояснювати, як різні служителі виконують спільну працю і досягають спільної мети. Кожне служіння має своє призначення, свою межу. Павло говорить: «Я насадив — це моя робота. Аполлос — поливав». Це зовсім інша праця, і ніякого змагання тут бути не може. Цю працю не можна навіть порівнювати. Павло не поливав — він мав благодать на те, щоб насаджувати. Аполлосу дано поливати, і така його благодать. Він не мав здібностей насаджувати, бо на ньому благодать для поливання. Одне

без одного не мало б повноти, логічного завершення. Ці служителі не змагаються між собою, вони доповнюють один одного. «...Але зрощує Бог!» Так, лише Він дає ріст. І якщо ми хочемо створювати шум навколо когось, то нехай це буде навколо Бога, тому що Він дає зростання. Істина ось в чому: ти можеш бути найкращим садівником, можеш найкраще поливати, але якщо Бог не залучений до твоєї праці, то це ніколи не виросте. Ти можеш щось робити, але один лише Бог, Хто дав сонячне світло, дощі, клімат відповідний, Він Той, Хто створює всі умови для зросту. Ми можемо зробити свою частину праці, але Бог — Той, що дає зростання, щоб ніяка плоть не хвалилася перед Ним. Далі, у сьомому вірші, Павло говорить: «Тому, ані той, хто садить, ані хто поливає, є щось, але Бог, що родить! І хто садить, і хто поливає — одне, і кожен одержить свою нагороду за працю своєю!» Вони не проти один одного, вони одне, вони доповнюють один одного, але кожний одержить свою нагороду відповідно до своєї праці. «Бо ми співпрацівники Божі, а ви — Боже поле, Божа будівля» (1 Кор.3:9).

Тому для збудови Церкви дуже важливо зрозуміти, що у ній кожен працівник має своє місце, своє служіння, свій стиль, свої методи. Але це не повинно бути причиною для розділення, а навпаки, для того, щоб спільними зусиллями будувати Церкву Ісуса Христа. ■

*Рік РЕНЕР,
вчитель Слова Божого,
ведучий телепрограми «Блага вість
з Ріком Ренером»,
пастор церкви «Блага вість», м. Рига*

Пісня

про

«Пісню

над піснями» Соломона

Прошу пояснити мені вірш із книги «Пісня над піснями»: «Шістдесят є цариць, і вісімдесят є наложниць, а дівчатам немає числа» (6:8). Хто ці цариці, наложниці та дівчата?

Й. Карнафель,
Хмельницька обл.

Алегоричне тлумачення книги «Пісня над піснями» настільки широко поширилося, що майже не доводиться чути безпосереднього дійсного сюжету цієї книги, а дуже часто і сама спроба говорити про цю книгу сприймається мало не як ганебна. Отже, фактично, ця книга залишилася поза центром уваги віруючих, і тому, природно, нікому не приходило і в голову проводити якісь особливі дослідження «Пісні над

піснями». Іноді можна почути, — це від євангельських християн! — що текст цієї книги не має для нас особливої цінності, а її загальний зміст зводиться до того, що Христос любить Церкву, а Церква любить Христа... Одним словом, книга про любов. Буває, говорять інше: «Пісня над піснями» — це новела про взаємостосунки між царем Соломоном і пастушкою Суламітою, які називають один одного ласкавими іменами: коханий, кохана...» Так чи інакше, визначення однозначне — книга про любов.

І все ж таки книга «Пісня над піснями» Соломона — це не книга про любов. Саме так — не про любов! Що ж є предметом оповіді цієї книги? Про які події вона говорить?

Перш за все, в текстах книги Пісні над піснями є місця, які заперечують побутуюче уявлення про те, що коханим Суламіти був Соломон.

«Скажи ж мені ти, кого покохала душа моя: Де ти пасеш? Де даєш ти спочити у спеку отарі? Пощо біля стад твоїх друзів я буду, немов та причинна?» (Пісн.1:7).

Сумнів викликає те, що цар Соломон пас овець, — він, здається, був дуже зайнятий турботами державного масштабу. А якщо йому й залишалося трохи часу для відпочинку, то, звичайно, було відомим місце, де цар проводив його. Важко повірити, що звичайні пастухи були Соломону товаришами.

«Як та яблуня між лісовими деревами, так мій коханий поміж юнаками...» (Пісн.2:3).

В тексті (6:8) сказано, що в Соломона є 60 цариць, 80 наложниць і дівчатам немає числа. Цікаво було б Соломона назвати юнаком після укладання стількох шлюбів. Та й за віком, якщо вперше Соломон одружився у 20 років, а потім

щороку мав ще по 6 шлюбів, то й тоді йому повинно бути не менше 30 років, а це вік вже далеко не юнацький.

«Голос мого коханого!.. Ось він іде, ось він скаче горами, по пагірках вистрибує» (Пісн.2:8).

Для царя єврейської держави така поведінка невідповідна і, мені здається, надто вже легковажна.

«Мій коханий подібний до сарни чи до молодого оленя. Он стоїть він у нас за стіною, зазирає у вікна, заглядає у гра-ти!..» (Пісн.2:9).

Де це «у нас за стіною»? У кого — «у нас»? Чи можна собі уявити, щоб славний цар заглядав у вікно, маячив перед ґратами. Неймовірно!

«Мій коханий він мій, я ж його, він пасе між лілями!» (Пісн.2:16).

Ні поміж лілями, ні побіля лілій цар Соломон овець не пас...

«По ночах на ложі своїм я шукала того, кого покохала душа моя... Шукала його, та його не знайшла. Хай устану й нехай я пройдуся по місті, хай на вулицях та на майданах того пошукаю, кого покохала душа моя...» (Пісн.3:1-2).

Цар Соломон глибокої ночі розгулював по вулицях Єрусалиму? Важко повірити...

«Замкнений садок — то сестриця моя, наречена моя — замкнений садок, джерело запечатане...» (Пісн.4:12).

Як зрозуміти ці слова Соломона, якщо виходити з тієї думки, що він і Суламіта ніжно люблять один одного і насолоджуються один одним?

«Заклинаю я вас, дочки єрусалимські, як мого коханого стрінете ви, що йому повісте? Що я хвора з кохання!» (Пісн.5:8)

Навіщо це дивне посередництво, чи не простіше було б Суламіті самій сказати про це? Бо ж дочки єрусалимські царя

Соломона можливо побачать, а може й ні, а Суламіта бачить його часто, зустрічається з ним. Та й якось важко уявити, що єрусалимські дівчати за- просто говорять з великим царем про сердечні справи.

«Мій коханий пішов до садочка свого, в квітники запашні, щоб пасти в садках і збирати лілеї. Я належу своєму коханому, а мені мій коханий, що пасе між лілями!» (Пісн.6:2-3).

Цар Соломон пасе овець у своєму власному царському саду? Цар Соломон збирає лілії?! Не солідно якось для премудрого царя...

І, врешті, ще таке:

«...Під яблунею я збудила тебе, там повила тебе мати твоя, там тебе повила твоя породителька!» (Пісн.8:5).

Дружини царя Давида народжували йому дітей під яблунями? Соломон народився під деревом?! Ну, знаєте... Тут щось не так!

Отже, в тексті книги «Пісні над піснями» знайдено десять місць, з яких кожному читачу Біблії стає зрозуміло — коханим пастушки Суламіти є зовсім не Соломон. Коханий і Соломон — дві різні особи. Помилка більшості читачів в тому, що вони сприймають текст книги як діалог між двома особами — Соломоном і Суламітою. Насправді в цій книзі три дійові особи: Соломон, Суламіта і безіменний пастух, якого щиро кохає Суламіта.

Отож, зміст книги «Пісня над піснями»: Суламіта — гарна дівчина-смуглянка з простої єврейської сім'ї, втілювала наївність, простоту і безтурботність, які властиві, напевно, лише безхмарній юності. Вона виросла на лоні природи в сім'ї, яка займалася землеробством та скотарством, обробляла виноградники і вирощу-

вала овець. Поміж прекрасних долин Палестини народилося і розквітло гаряче кохання Суламіти до доброго, гарного юнака — пастуха... Працьовиті брати Суламіти не могли допустити, щоб їхня сестра виросла розніженою неробою, — їй доручили стерегти виноградники (1:5) від навали гризунів (2:15). Однак, Суламіта, зачарована красою природи, радіючи співу птахів, аромату квітучих садів, залишає свій виноградник і безтурботно гуляє незнайомими околицями.

«Зійшла я в оріховий сад, щоб поглянути на пуп'яночки при потоці, щоб побачити там, чи зацвів виноград, чи гранатові яблуні порозцвітали?» (Пісн.6:11).

Раптом вона вийшла на шлях, яким тоді саме йшли струнки колони війська царя Соломона. Суламіта, яка виросла в тиші долин та виноградників, з подивом та цікавістю дивилася на військові загони, на їхніх офіцерів.

«І не зчулася я, як мене посадила душа моя між колесниці моєї дружини бояр», — зізнається вона (Пісн.6:12).

Зачаровані красою Суламіти і знаючи великий інтерес свого володаря до жіночої краси, воїни привели Суламіту в царський гарем (1:3). Тільки тоді Суламіта зрозуміла, в яку халепу вона потрапила.

Соломон в захопленні:

«Шістдесят є цариць, і вісімдесят є наложниць, а дівчат там немає числа, та єдина вона ця голубка моя, моя чиста! У неньки своєї вона одиначка, обрана вона у своєї родителки! Як бачили дочки Сіону її, то щасливою звали її, цариці й наложниці — то вихваляли її: Хто це така, що вона виглядає, немов та досвітня зоря, прекрасна, як місяць, як сонце — ясна, як полки з прапо-

рами — грізна?» (Пісн.6:8-10).

Соломон просить руки Суламіти, обіцяє їй прекрасне життя в царському палаці, пропонує їй щедрі подарунки (1:9-10). Та Суламіта зберігає вірність своєму коханому, вона мучиться душею в царському домі, вона відчуває себе птицею, замкненою в золотій клітці. Присутність царя обтяжує Суламіту (1:11), вона відпочиває, коли хоч на час обіду покидає її цар.

Від колишньої безтурботності на залишилося й сліду — вона збирає воедино свої сили і волю і наважується зберігати вірність коханому юнаку-пастуху. Душа її рветься до коханого нареченого, їй вчувається його голос, вона кличе його і говорить тільки про нього (2:6-17).

Стомившись душею, Суламіта засинає. І у сні вона продовжує шукати свого коханого і — о, радість! — знаходить його, обіймає... А на фоні цього солодкого сну звучить голос коханого: «Заклинаю я вас, дочки ерусалимські, газелями чи польовими оленями, щоб ви не сполохали й щоб не будили кохання, аж доки йому до вподоби» (Пісн.2:7, 3:5).

Нехай хоча б у сні вона буде щасливою!

Та все ж Соломон готується до весілля у всій своїй величі (3:11), продовжує говорити прекрасній смуглянці ласкаві слова, переконує її у своєму коханні (4:1-11), та Суламіта не приймає любові великого царя — вона залишається вірною простому пастухові...

«Прокинься, о вітре з півночі, і прилинь, вітре з полудня, повій на садок мій: нехай потечуть його пахощі! Хай коханий мій прийде...» (Пісн.4:16).

І знову спить Суламіта, і знову сниться їй тривожний сон, наче прийшов до неї ко-

ханий, стоїть коло дверей і кличе її. Вона кидається назустріч йому, відчиняє двері, але... нікого немає. Суламіті сниться, що вона бігає вулицями та площами, шукає його, гукає, але наштовхується лише на сторожу (5:2-7).

«Заклинаю я вас, дочки ерусалимські, як мого коханого стрінете ви, що йому повісте? Що я хвора з кохання!» (Пісн.6:8).

Важко зрозуміти ерусалимським дочкам, як може провінційна пастушка з півночі Палестини не прийняти кохання великого царя? Кому ж вона надала перевагу, кому залишається вірною? Великим подивом і глибокою повагою до Суламіти сповнені слова ерусалимських дівчат: «Чим коханий твій кращий від інших коханих, вродливіша з жінок? Чим коханий твій кращий від інших?...» (Пісн.5:9).

І слова Суламіти малюють портрет прекрасного юнака:

«...Уста його солодощі, і він увесь пожадання... Оце мій коханий, й оце мій дружок, дочки ерусалимські!» (Пісн.5:10-16).

«Куди пішов коханий твій, — запитують Суламіту, — де він?»

І перед її очима знову постає рідний край, край виноградників і пасовищ.

«Мій коханий пішов до садочка свого, в квітники запарашні, щоб пасти в садках і збирати лілеї. Я належу своєму коханому, а мені мій коханий, що пасе між лілеями!» (Пісн.6:2-3).

Соломон з глибоким сумом розуміє, що серце Суламіти належить іншому. Соломон полюбив Суламіту за її ніжну красу і, звичайно, міг одружитися з нею без її волі, але тепер він, хто до цього часу не чув жодної відмови від найвідоміших та найзнатніших жінок, з

глибокою повагою відступає перед силою непохитної вірності. Соломон зрозумів, що Суламита ніколи не полюбить його... І гірко сказав великий цар: «Замкнений садок — то сестриця моя, наречена моя, замкнений садок, джерело запечатане...» (Пісн.4:12).

Суламита нічого не дозволила царю, і він змушений був визнати, що вона не тільки красива, а й цнотлива і сувора.

«Ти прекрасна, моя ти подруженько, мов та Тірца, ти хороша, як Єрусалим, ти грізна, як війська з прапорами! Відверни ти свої оченята від мене, бо вони непокоять мене!» (Пісн.6:4-5).

Соломон змушений відпустити Суламиту. Суламита йде. Затамувавши подих, проводжають поглядами її — просту дівчину — царські придворні, а з уст славного царя мимовільно виривається зітхання: «Вернися, вернись, Суламітко! Вернися, вернися, нехай ми на тебе надивимось!» (Пісн.7:1). В останній раз...

Та душа Суламіти вже мчить вперед — в милий серцю край виноградників і пасовиськ. Вона щаслива: «Я належу своєму коханому, а його пожадання до мене! Ходи ж, мій коханий, та вийдемо в поле, переночуємо в селах! Устанемо рано, й ходім у сади-виногради, подивимось, чи зацвів виноград, чи квітки розцвілись, чи гранатові яблуна порозцвітали?... Там кохання своє тобі дам! Видадуть пах мандрагори, при наших же входах всіякі коштовні плоди, нові та старі, що я їх заховала для тебе, коханий ти мій!» (Пісн.7:11-14).

Ось і зустріч. Після важких випробувань, після всього пережитого, після душевної смуту — зустріч!

Восьмий розділ книги «Пісня над піснями» — це

торжество любові, торжество вірності, яку зберегла Суламита в пустелі спокуси: «Хто вона, що виходить із пустині, спираючися на свого коханого?» (Пісн.8:5).

Вони — разом!

На початку книги з уст Суламіти виривається важке зітхання: «Свого власного виноградника я не встерегла», а заключним акордом могутньо і радісно звучать слова дівчини: «Але мій виноградник, що маю його, при мені!» (Пісн. 8:12).

На початку книги — гіркота втрати коханого, в кінці — велике щастя зустрічі з ним. Вони разом. Що для неї слава і багатство?!

«Поклади ти мене, як печатку, на серце своє, як печать, на рамено своє, бо сильне кохання, як смерть... Води великі не зможуть згасити кохання, ані ріки його не заллють! Коли б хто давав за кохання маєток увесь свого дому, то ним погордили б зовсім» (Пісн.8:6-7).

Суламита буде щаслива, тому що вона зберегла вірність.

Ні, книга «Пісня над піснями» зовсім не ідилічна оповідь про двох щасливих закоханих і не чергування взаємних любов'язностей. Це складна драма з напруженим сюжетом. В цій повісті є все: любов, страждання, спокуси, розлука, зустріч... Та все ж головною ідеєю є вірність. Книга «Пісня над піснями» Соломона — це не просто книга про кохання, це книга про вірність у коханні.

Розповідь побудована у формі діалогів, які ведуться переважно між Соломоном та Суламитою, але в кожному

мовному звороті є нагадування про третю особу — коханого пастуха, хоча сам він залишається в тіні, як би за кадром. Книга має глибоке духовне значення — алегорично вона говорить про Ісуса Христа і Його улюблену Церкву. В житті, як і в книзі «Пісня над піснями», наявні дві сили, два об'єкти: Церква (Суламита) і оточуючий світ (Соломон). Їх стосунки, протиборство очевидні для всіх, бо події розгортаються в матеріальному світі. Подібно, як коханий Суламіти явно не присутній в розповіді, так Ісус Христос не видимий зором на землі, але саме Він, саме вірність до Нього — ось предмет дискусії між світом і Церквою.

Так, як Соломон, світ пропонує своє багатство, славу, розкіш, фасадний фальшивий блиск, пропонує свою дружбу... І подібно до того, як зберегла вірність Суламита своєму коханому — бідному пастуху, — так і Церква свято береже вірність Тому, Хто завжди був для світу нікчемним галилеянином, Який не має ні пишноти, ні принади, але Який завжди був для Церкви Божественним Пастирем.

Скорботи, випробування часто трапляються в християнському житті. Часто трапляються... Ворог прагне спокусити Церкву Божу, але вона буде вірна в любові до Ісуса Христа.

В любові буде вірна! ■

*Володимир
ФРАНЧУК,
пастор церкви (м. Маріуполь),
вчитель Всеукраїнського Союзу ХВС*

Вас зупинив

Питання, яке ми наважилися підняти, досить дискусійне. З одного боку ні в кого не виникає сумніву в тому, що працівники ДАІ здебільшого виконують не профілактичні функції щодо безпеки руху, а караючі, корисливі, задля штрафів, навмисне вводячи водіїв у двозначні ситуації, або такі, при яких не можна не порушити правил дорожнього руху. В багатьох випадках причини, через які автоінспектор зупиняє водія, абсурдні, а обмеження руху автомобілів невиправдані. З другого боку, можна сперечатися, чи варто говорити про це на сторінках християнського видання. Та все ж ми вносимо цю тему на суд читачів. І надіємося почути ваші думки з цього приводу.

Вас зупинив автоінспектор. Що ж, подія для нас звична. Мусимо визнати, ми ще не дожили до цивілізованих методів спілкування тих, хто уповноважений слідкувати за порядком, з простими громадянами. І коли в інших державах автоінспектор, зупинивши водія без причини, порушив права людини, то у нас це звичне явище. Та все ж... Все-таки в більшості випадків, коли перед очима з'являється смугастий жезл, мимоволі по спині пробігає холодок, а думка гарячково б'ється: «Що ж то я порушив?» І дуже часто ще до пред'явлення документів грізному стражеві порядку ми вже знаємо, що саме порушили.

Ну, а далі все, як за писаним сценарієм. З усіх сил намагаємося доказати, що «я не бачив», «не встиг», «та всі ж тут повертають», одним словом, що ми не винні. Хоча десь в глибині душі визнаємо, що все-таки винні. Прощаємося по-різному, залежно від власного красномовства і таланту переконувати, та від настрою вартового порядку. І реакція різна — чи задоволено: «Ну, пронесло!», чи обурливо: «Ах, негідник!» І рідко хто з нас, віруючих, в ту мить задумуєть-

ся над запитанням: «А чи не зробив я гріх, порушивши правила дорожнього руху?»

Хтось, можливо, посміхнеться: «Та що там говорити про таке! Який гріх! Хіба можна порівнювати це, скажімо, з крадіжкою чи вбивством? Та всі зараз порушують». Дійсно, подібні порушення дехто вважає чи не нормою. Мало того, хваляться один перед одним, як вдалося хитро обвести інспектора і вийти сухим з води. Наша редакція провела невелике опитування серед водіїв-християн про їхнє ставлення до порушення правил дорожнього руху. Було опитано 52 водії. Ось які виявилися результати.

На запитання: «Чи вважаєте ви порушення ПДР гріхом?» 28 опитуваних відповіли «так», 1 — «ніколи», 16 — «інколи», 8 — «не задумувалися над цим». На запитання: «Як часто ви свідомо порушуєте ПДР?» трое відповіли «часто», 39 — «іноді», 9 — «ніколи».

Це підводить до висновку, що віруючі частенько «спілкуються» з інспекторами, причому нерідко ідуть проти власної совісті. Бо на запитання: «Чи часто ви намагаєтеся переконати інспектора, що пору-

шення не було?», із 52 опитуваних 21 чесно зізнався, що деколи таке буває.

Ну, що ж, ми можемо оправдовуватися нашими недосконалими законами, відвертим чи прихованим здирством інспекторів, поганими дорогами, але чи дає це нам право порушувати закон? І що з цього приводу каже Слово Боже?

В біблійні часи автоінспекторів не було, погоничі ослів самі встановлювали правила руху. Та все ж Біблія чітко та недвозначно дає відповідь на це питання.

Апостол Павло каже: «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від Бога, і влади існуючі встановлені від Бога. Тому той, хто противиться владі, противиться Божій постанові; а ті, хто противиться, самі візьмуть осуд на себе. Бо володарі — пострах не на добрі

діла, а на злі. Хочеш не боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо не дармо він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві! Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління (Рим. 13:1-7).

Думаю, ні в кого не виникає сумнівів стосовно логічності думок Павла. Про те ж саме каже і апостол Петро (1 Пет. 2:13-17). Покура владі вважається обов'язковою рисою християнина (крім, звичайно, випадків, коли вимоги влади ідуть врозріз із вірою в Бога (див. Дії 4:19, 5:29)). І якщо «влади встановлені від Бога», то непокура владі є непокурою Богові. Автоінспекція ж представляє владу на певній ділянці життя суспільства. Тому можна з упевненістю сказати, що порушення ПДР є гріхом.

Але тут є один дуже важливий момент. Якщо бути відвертим, переважна більшість водіїв, які не порушують ПДР або мало порушують, роблять це тому, що штрафи надто вже «кусючі». Кому ж хочеться викидати гроші на вітер? Це досить серйозний і чи не єдиний стимул для дотримання правил дорожнього руху. От тільки апостол наводить зовсім інший аргумент, на який ми, на жаль, мало звертаємо уваги: «Треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління» (Рим. 13:5). Виходить, законотворцями нас робить не лише страх бути покараними, але і наше внутрішнє ставлення до законів, а зрештою — і до влади. Здебільшого люди, у тому числі і віруючі, ЗМУШЕНІ дотримуватись законів (інакше — покарання!), а в душі проклинають їх і владу. Хтось сказав: «Кожен народ має ту владу, яку він заслужив». Як ми ставимось до влади, такою вона і буде.

Законотворчість на дорозі — це лише невеликий фрагмент нашого ставлення до влади. Але яскравий. Він розкриває істинну природу нашого серця та сумління. Показує наскільки ми є християнами у практичному житті.

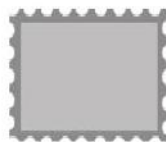
Розумію, ситуації на дорозі різноманітні. Буває так, що деякі порушення ми вимушені робити — їх здебільшого провокують самі працівники ДАІ. Вони не турбуються про безпеку руху, а про прибутки зі штрафів. Іноді поведінка інспекторів на дорозі

дивує своєю абсурдністю. Але ми ведемо мову про порушення правил, недотримання яких створює аварійну ситуацію чи незручності для інших учасників руху.

Нічого не вдієш: і закони у нас недосконалі, інспектори бувають здирники, і дороги далеко не гладенькі. Але Бог буде питати не за них. Він запитає про наш послух земній владі «ради сумління», або іншими словами про послух Йому. Бо «хто в малому був вірний, над великим буде поставлений!» (Мт. 25:21).

Юрій ВАВРИНЮК

Місіонерські новини

Американський місіонер у ролі пілота

Місіонер Генрі Анхалт, який ніколи не сидів за штурвалом, прийняв на себе управління літаком, пілот якого знепритомнів через сердечний приступ. Тим самим Анхалт врятував життя своїй дружині та трьом синам, які поверталися разом з ним з Багамських островів після проведення там Літньої біблійної школи.

Випадково потрапивши у зону радіоприйому, інструктор польотів зумів пояснити Анхалту, як керувати літаком, і місіонеру вдалося довести одномоторний «Пайпер» до найближчого аеродрому у Флориді і посадити його там.

Генрі Анхалт вважає своє спасіння великою милістю Божою. В інтерв'ю місіонер сказав, що Бог «послав йому інструктора з польотів — кращу допомогу важко собі уявити».

Американські місіонери заарештовані в Китаї

130 членів нелегальної євангельської християнської групи були заарештовані 23 серпня в китайській провінції Хенань, в тому будинку, де вони звершали богослужіння. Троє з арештованих — 38-річний Генрі Чу, 28-річна Сенді Лін та 25-річна Патриція Лан — американські місіонери, які прибули в Китай з Каліфорнії. Місіонери — уродженці Тайваню, але мають американське громадянство. Тому після візиту співробітників американського посольства в провінцію Хенань, де були затримані місіонери, Генрі Чу, Патрицію Лан і Сенді Лін звільнили з-під арешту. А в провінційному відділі іноземних справ американським дипломатам повідомили, що троє громадян США були арештовані «за дії, несумісні зі статутом туристів, з яким вони були ознайомлені при в'їзді в Китай».

« ДЯКУЄМО, ЩО ВИ НАС ЗА ЛЮДЕЙ ПРИЙНЯЛИ »

12-14 травня у м. Рівне, в приміщенні церкви «Молодіжна» відбулася 7-ма конференція Тюремного братства, організована місією «Добрий самарянин». Проте, як народжувалося це братство, розповідають брати Павло та Петро Радчуки, які беруть найактивнішу участь майже в усіх конференціях Тюремного братства.

— В 1992 р. Славик Радчук, тоді ще директор місії «Добрий самарянин», зустрівся в Америці з капеланом Реєм.

нувати свою роботу, вирішити питання нашої співпраці з владою, у тому числі з найвищими інстанціями.

Згодилися не створювати якоїсь організації, що працює в тюрмах, бо політична ситуація в різних країнах не однакова — і тому могли б виникнути деякі складності. Прийшли до згоди мати неофіційний центр Тюремного братства в Рівному при місії «Добрий самарянин».

З євангелістами та євангельськими групами нашої місії ми відвідали за цей час

— Чи щось змінилося в методах роботи в тюрмах протягом цих семи років?

— Дякуючи доброму авторитету наших працівників, який склався, місцева влада, начальники тюрем та колоній, спостерігаючи за результатами їхньої праці, ще відкривають двері, але ситуація змінюється — і не в кращу сторону. Вже немає такої свободи входити в тюрми, є певні обмеження.

Робота дещо уповільнилася через економічні проблеми, які переживають працівники Тюремного братства. Здебільшого це брати і сестри, які мають багатодітні сім'ї, потрібно долати великі відстані — і це вимагає фінансових затрат.

Друга проблема — багато в'язнів, котрі повернулися до Господа, після звільнення не мають куди йти. Вони йдуть до тих, хто їм проповідував. Через те часто буває, що сім'ї працівників тюремного братства переповнені тими, хто звільнився з тюрми. Це дуже складна ситуація.

Наші працівники уже мають великий досвід в роботі. Більш конкретними стають церковні структури в місцях позбавлення волі, вже не охоплюють всіх підряд, церква там чистіша. І в'язнів, які вийшли на волю, вже вибирають служителами церков, і вони стають місіонерами.

Своїми думками з приводу роботи Тюремного братства ділиться учасник конференції начальник відділу обласного управління МВС у Тернопільській області полковник міліції Анатолій Чорба.

— Коли розпочалося тепління і був прийнятий новий Закон «Про свободу совісті» керівники МВС глянули зовсім по-іншому на роль ре-

Павло та Петро Радчуки

Той вже був в літах, але довго працював в Америці з проповіддю Євангелії серед в'язнів. Тоді вони домовилися розпочати нову програму в колишньому Радянському Союзі, щоб донести Євангелію всім в'язням в місця позбавлення волі. Капелан Рей доставляв в нашу країну літературу, а наші працівники її розповсюджували. Ми активно працювали десь протягом двох років. Зустрічалися з багатьма християнами, які пішли в тюрми проповідувати Євангелію. З'явилось бажання зустрітись на конференції для того, щоб скоорди-

більше ніж 100 тюрем, колоній з різними режимами. Там і зараз є наші представники. Дуже і дуже багато працівників Тюремного братства ми не знаємо, але вони працюють, і досить ефективно.

Якщо на першій конференції делегатами були в основному ті, хто працює, несучи Євангелію в тюрми, то десь на четвертій конференції було вже багато людей, звільнених Господом у місцях позбавлення волі.

Дякуємо Богу за цю працю, бо бачимо її конкретні плоди.

лігійних організацій в моральному оздоровленні клімату в колоніях. Звичайно, я не за один день зрозумів всю силу і можливості релігійного впливу на засуджених. Я почав цікавитися релігійною літературою, читати Біблію, познайомився з представниками різних конфесій. І в моєму розумінні настав перелом.

Пригадую, в грудні 1989 року вперше тюремний поріг в нашій області переступив представник православної церкви архієпископ Лазар. Я

децю ризикував: я займав со- лідний обласний пост, був чле- ном партії. Але коли я побачив, як жінки, засуджені за тяжкі злочини (це була жіно- ча колонія), плакали, брали нас за руки і казали: «Дякуємо, що ви нас за людей прийняли», я зрозумів, що не поми- лився. Я зрозумів, як релігія може вплинути на цих людей. Вони стоять на краю прірви, і, якщо не простягнути їм руку, вони впадуть.

На мою думку, в роботі віруючих в тюрмах треба, по-

перше, щоб керівники різних конфесій у питаннях роботи в зонах знайшли точки доти- ку, могли, як це є в практиці багатьох країн, разом відвіду- вати засуджених, і це не при- зводило б до конфліктів. По- друге, потрібно знати, хто йде працювати в зони. Віруючий повинен бути добре підготов- леним, бути не релігійним фанатиком, а тонким психоло- гом. Бо там дуже різні люди: насильники, вбивці, ре- кетири — і до кожного по- трібно знайти свій підхід.

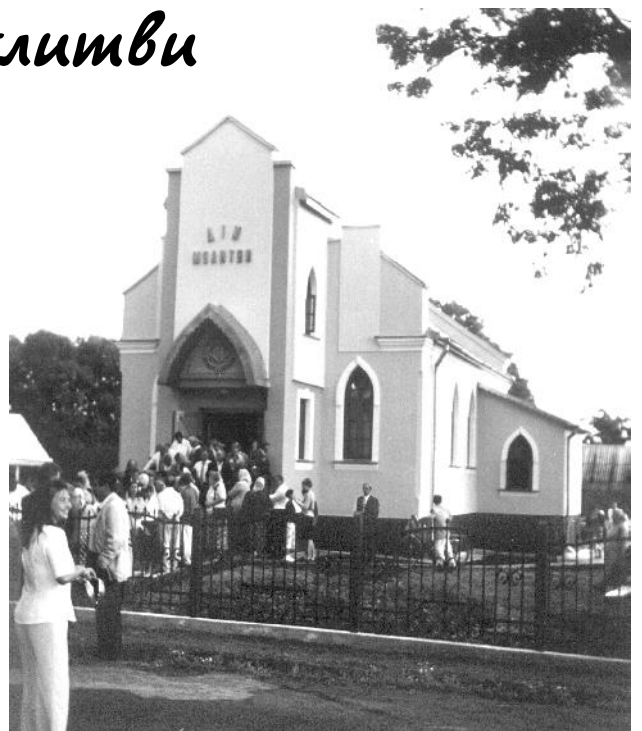
Посвячення дому молитви у селі Боршків

...Було це в 1926 році, коли в рідне село Боршків селянин Петро Смолінський привіз з США мало- відому на той час Книгу життя вічного — Біблію (між іншим, цю Біблію віднайдено, і в день посвя- чення дому молитви її бачили присутні). Тайком він читав цю книгу, а в скорім часі її читали при каганцях, гортаючи сторінки задубілими від праці пальцями, односельчани. А перед цим її носили до священика православної церкви, щоб дізнати- ся чи можна читати. Серед них були П. Кухар, Г. Цимбала, А. Кухар, М. Кіт, С. Кіт, С. Спільник, М. Даньковик, Г. Папроцький та інші.

Десь в 1927 році про це дізналися першоп- рохідники-євангелісти, що працювали на заході України, а саме: Д. Адамик, Г. Федішин, О. Фарина, А. Давидюк, О. Давидюк, а також інші, імена яких знає Господь. Вони приходили до Боршнева і проповідували Слово Боже. У 1935 році місцева церква вже налічувала більш як 100 членів, у ній була недільна школа, організований спів, молоді проповідники вчилися на Біблійних курсах, які про- водив Г. Шмідт.

Першим пресвітером церкви був Михайло Кіт (з 1928 по 1949 рік). Потім це служіння мали Г. Папроцький, А. Кухар, Г. Фурда. (Сьогодні прес- вітерське служіння несе молодий брат В. Майба). Мали велике бажання побудувати дім молитви, купили землю, але «золотий вересень» 1939 все перекреслив...

І ось 2 липня 2000 року. Новий дім молитви, про який мріяли колись брати, не вміщає гостей, що прибули на його посвячення. Сюди прибули голова Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП України єпископ М.Паночко, єпископ об'єднання Слов'янських Церков ХВЄП Східної Америки М. Сулима, пастор української п'ятидесятницької церкви в місті Чикаго Г. Матвіїв, старший пре-

світер Львівського об'єднання церков ХВЄП Р. Ляховський, єпископ церкви «Воскресіння» з міста Львова В.Боєчко, пресвітери, диякони, євангелісти, служителі, редактор журналу «Євангелський голос» В. Каплун, співоча група «Віфанія», гості з сусідніх церков, жителі села та місцева інтелігенція.

Спів, молитви, побажання, проповіді Слова Божого — все це на славу Господу. І спільна ревна молитва про посвячення дому молитви, про живу будову Боршківської церкви, про пробудження в селі, на Львівщині, в Україні.

Уся церква щиро дякує всім, хто брав участь в будові дому молитви, а найбільше брату М. Сулимі і його дітям за пожертви на цю справу.

«Дім Мій домом молитви назветься для всіх народів», — в заключній проповіді нагадав слова Біблії брат Михайло Паночко. Амінь! Хай буде так!

В. Кіт, м. Львів

Ювілейна конференція місії «Голос надії»

«На сучасному етапі, наприкінці двадцятого століття, завдання та методи роботи місії залишаються ті ж самі, що й в апостольські часи. Завдання — євангелізація світу та заснування нових церков. Методи — «прилюдно і в домах» (Дії 20:20). Такими словами розпочинався перший бюлетень християнської місії «Голос надії», який вийшов друком у підпільній друкарні церкви м. Нововолинська в 1990 році. Цей бюлетень — перший, ще слабкий, але впевнений голос новоутвореної

місії. Вона була заснована на базі Луцької церкви Христа Спасителя та Волинського об'єднання церков ХВС. А першими її працівниками стали молоді брати та сестри, які ще до утворення місії самостійно почали працювати на широких просторах атеїстичної імперії — в Карелії, Комі краї, Татарії, Удмуртії. Ніхто тоді ще не мав місійної практики, та й саме слово «місія» не всім було до кінця зрозуміле. Але ці молоді люди твердо знали одне: Бог дарував свободу проповіді — і вони

повинні нести Євангелію грішникам. Вони були впевнені у своєму покликанні.

І ось вже рік 2000-ий. Місія «Голос надії» святкує своє перше десятиліття. Ювілейна восьма конференція відбулася 24-26 серпня на мальовничій лісовій галявині поблизу м. Дубно — у таборі місії «Світанкова зоря». Вона зібрала близько 350 чоловік — місіонерів та гостей.

В перші два дні конференції погода (хоча і не дуже привітна) дозволила проводити усі заходи просто неба, біля

ротонди, яка з усіх боків оточена дубами та соснами. «Ісус Христос учора, сьогодні і навіки той самий» — під таким гаслом проходила конференція. Свідчення з місіонерських полів, пісні подяки Богові, щирі молитви зранку до вечора лунали під синім небом Рівненщини. Ввечері першого дня, під час урочистого відкриття конференції, на якому були присутні голова ВСЦ ХВС М. Паночко, члени правління єпископи С. Веремчук та В. Антонюк, хвилюючим моментом

стало вручення свідоцтв та посвідчень місіонера випускникам місіонерської школи. Над ними була звершена молитва-благословення. І тепер вони влилися у велику сім'ю місії «Голос надії». А сім'я ця дійсно чимала — на сьогодні вона складає 183 чоловіки.

Святкового настрою не згасив дрібний дощ, що пішов третього дня. Невеликий зал

ледве вмщав усіх учасників свята. Брати й сестри продовжували свідкувати про Господню милість над грішними душами, які почули Добру Вістку з уст місіонерів. І заключним акордом конференції стала Вечеря Господня, яка ще раз підтвердила єдність усіх, хто вважає себе причетним до місіонерської праці — як власне місіонерів,

так і тих, хто молиться за них та жертвує для них.

Свято закінчилося. Попереду — місіонерські будні. Наснаги вам та сили Духа Святого, благословень та вірності, дорогі місіонери! Будуть труднощі, будуть невдачі, але й будуть успіхи. Бо Ісус Христос, Якому ви служите, «учора, сьогодні і навіки Той самий»!

Український євангеліст

Ім'я пастора Івана Зінчика широко відоме в Україні. Упродовж тридцяти останніх років він не втомно проповідує українцям Євангелію по радіо. І хоч уже півстоліття Іван Дем'янович проживає в Канаді, але його ім'я невіддільне від України. Останнє десятиліття він щороку приїжджає на свою батьківщину.

Ось і в 2000-ому з 25 травня по 3 липня Іван Зінчик перебував в Україні. Він у супроводі євангеліста із Житомирщини Василя Немеша, відвідав багато християнських громад та родин. Побував у багатьох містах і селах Рівненської, Івано-Франківської, Чернівецької та Полтавської областей. Там відбулося понад тридцять євангелізаційних зібрань з участю Івана Зінчика. Жоден день не минув без зібрання! Були дні, коли таких зібрань відбувалося декілька. Лише Бог та палка любов до знедоленого українського народу давали Івану Дем'яновичу силу, наснагу й терпіння, щоб не втолюватися в цій подорожі. Шість тисяч кілометрів вибоїстих українських доріг подолано заради спасіння

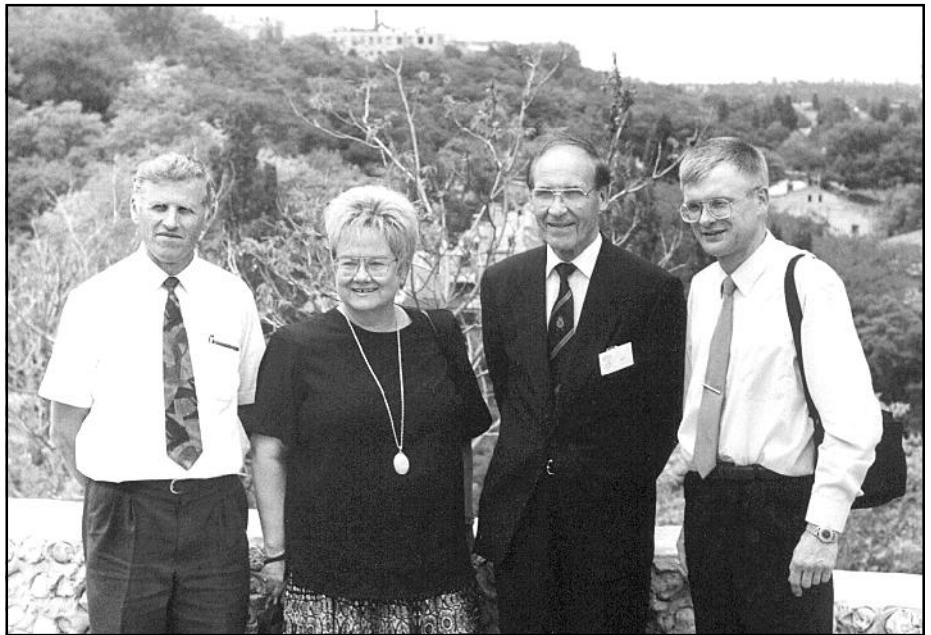
грішників! Багато людей почули Слово Боже. Сотні людей виходили на молитву покаяння. Слава Богу! Є надія, що Україна буде жити!

Пастор Іван Зінчик переконаний, що лише Господь може врятувати від кризи Україну, що вона буде процвітати лише за умови, що наш український народ схилиться перед вічним Словом Божим, покається в своїх гріхах та провинках, нарешті, зрозуміє, що благословення України залежить не від політиків чи партій, а від Усемогутнього Бога!

Пастор Іван Зінчик відвідав також міста Одесу та Київ. В Одесі брав участь у триденній пасторській конференції, присвяченій 75-річчю утворення Українського Союзу Християн Віри Євангельської.

Слід зазначити, що в євангелізаційних зібраннях з участю Івана Зінчика були задіяні відомі співочі християнські гурти, зокрема «Авен-Єзер» та «Салім» місії «Добрий самарянин» (м. Рівне). У Полтавській області разом з Іваном Зінчиком у служіннях брав участь пастор-євангеліст із Рівненщини Валерій Юрим.

*Геннадій АНДРОСОВ,
м. Миргород*

Іван Зінчик (другий справа) та ведуча християнської телерадіо Валентина Поляківська зі своїми українськими друзями Василем Немешем та Геннадієм Андросовим (м. Одеса, червень, 2000)

ВСЦ ХВЕ: події хроніка новини

◆ 5 квітня в м. Такома відбулося засідання Комітету служителів штату Вашингтон, в якому взяв участь голова ВСЦ ХВЕП М.С. Паночко. На засіданні обговорювалося питання підготовки з'їзду служителів Слов'янських церков східного узбережжя США. М.С. Паночко інформував про духовне життя братства в Україні.

◆ 9 квітня М.С. Паночко взяв участь у служінні в церкві ХВЕ м. Сан-Франциско (пастор О. Шевченко) та м. Сакраменто (пастор О. Калинюк), на яких розповів про життя євангельських церков України.

◆ 24 квітня канцелярію ВСЦ ХВЕП відвідав голова Союзу П'ятидесятників Канади Майкл Брандбура з дружиною.

◆ 26 квітня канцелярію відвідав пастор церкви ХВЕП м. Кент Степан Касьянюк, який поділився своїм баченням співпраці церков України та Слов'янських церков США.

◆ 3 травня голова ВСЦ ХВЕ М.С. Паночко разом з єпископом Тернопільської області В.М. Бровкою та членами обласної пресвітерської ради відвідав церкву ХВЕ смт. Ланівці Тернопільської області для вирішення проблем, які в ній склалися.

◆ 12 травня відійшов у вічність пастор Першої церкви ХВЕ м. Львова Костянтин Пшоняк.

◆ 13 травня в с. Петрівське Київської області відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВЕ Київської області, на якій старший пресвітер церков області В.М. Решетинський та його заступники звітували про роботу, проведену в області минулого року. На конференції був присутній голова Союзу М.С. Паночко, який відзначив активну та плідну працю служителів та збільшення кількості церков області.

◆ 22-23 травня в м. Москві відбулося засідання Комітету єпископів СНД. Обговорювалося питання перереєстрації Міжнародної Асамблеї ХВЕ та відкриття Теологічної семінарії в м. Києві.

◆ 23 травня в м. Москві відбулося відкриття Конференції «Схід-Захід», в якій взяла участь і українська делегація на чолі з першим заступником голови ВСЦ ХВЕП П.В. Сердиченком.

◆ 24 –28 травня на запрошення служителів з США М.С. Паночко відвідав м. Сакраменто (Каліфорнія) де взяв участь у Першому з'їзді служителів Слов'янських церков ХВЕ Східного узбережжя США, на якому було обрано Леоніда Бондарука головою Об'єднання Церков цього регіону США, його заступником Віктора Прохора, секретарем Котякова.

◆ 28 травня в церкві «Віфанія» м. Сакраменто (Каліфорнія) відбулася нарада голів союзів ХВЕ, в якій взяли участь С. Хомич (Білорусія), В. Мурза (Росія), С. Радчук (Західне узбережжя США), Л. Бондарук (Східне узбережжя США), М. Паночко (Україна) та ін. брати. На цьому засіданні обговорювалося питання співробітництва між слов'янськими церквами США та церквами ХВЕ країн СНД.

◆ 5 червня канцелярію Союзу відвідав єпископ церков ХВЕ Чехії Рудольф Бубік. В ході дружньої розмови відбувся обмін інформацією про життя Союзів.

◆ 13 червня голова Союзу М. С. Паночко разом з ректором КБІ В.А. Шевчуком відвідав канцелярію Союзу вільних церков ХСВ України, де відбулася дружня розмова із заступником голови Союзу А. Глуховським про співробітництво між обома Союзми.

◆ 14 червня М.С. Паночко брав участь у відкритті конференції служителів церков ХВЕ Молдови, яка відбулася у м. Кишиневі. Після конференції М.С. Паночко мав дружню розмову з єпископом ОЦХВЕ Віктором Белих, єпископом ОЦХВЕ Київської області Георгієм Бабієм, єпископом Союзу Церков ХВЕ Російської Федерації В. Мурзою, єпископами Л. Борщем, В. Павловським. Обговорювалися проблеми, які існують у відносинах між братствами, та шляхи їх розв'язання.

◆ 15 червня відбулася звітно-виборна конференція Українського Біблійного Товариства, на якій були присутні 52 делега-

ти від 10 християнських конфесій. На цій конференції М.А. Мельник склав свої повноваження голови товариства. Більшістю голосів на цю посаду було обрано Анатолія Володимировича Глуховського, заступника голови Союзу вільних церков ХВС з питань освіти.

◆ 15 червня в канцелярії ВСЦ ХВС відбулася друга зустріч голів П'ятидесятницького руху в Україні, в якій взяли участь О. Демидович (єпископ Церкви Божої в Україні), А.П. Гаврилук (єпископ Незалежних Церков Повного Євангелія) та інші представники з 8-ми об'єднань. На зустрічі обговорювалося питання співпраці між п'ятидесятницькими об'єднаннями.

◆ 22 червня у смт. Ворзель Київської області відбувся з'їзд «Гедеонових братів», в якому взяли участь більше 300 делегатів та гостей, серед яких був і голова Союзу ХВС М.С. Паночко. На з'їзді звітували працівники цієї місії та обговорювалися перспективи покращення роботи з поширення Божого Слова серед народів.

◆ 23 червня в м. Сарнах Рівненської області, в домі молитви християн віри євангельської, відбулася конференція служителів, що стосувалася служіння пророка в Церкві. На цю тему був зачитаний рефе-

рат (Музичук) та дані настанови зі Слова Божого (Р.М. Шкіндер). М.С. Паночко дав відповіді на запитання присутніх.

◆ 4 липня в канцелярії ВСЦ ХВЕП відбулося засідання Правління ВСЦ ХВЕП, на якому обговорювалися рішення Одеської ювілейної конференції ВСЦ ХВЕП. На цьому засіданні було прийнято М.М. Пилип'юка, старшого пресвітера Союзу Цер-

ков ХВС Хмельницької області, у члени Правління.

◆ 5 липня відбулося засідання комітету ВСЦ ХВЕП, на якому обговорювалася ситуація в областях, був написаний лист на ім'я Президента Білорусі О. Лукашенка на захист братства ХВС в Білорусі.

◆ 3 травня в м. Полтаві за ініціативою Правління ВСЦ ХВС розпочалися регулярні богослужіння в орендованому приміщенні обласної філармонії з участю християнської молоді із м. Сакраменто (США). Готуються документи для реєстрації новоутвореної церкви «Нове життя» (пастор Степан Павлусь). Новоутворену церкву відвідали служителі церков ХВС України, а також співочий гурт «Євангельський маяк» (м. Кривий Ріг), молодіжний хор київської церкви «Фавор» (пастор Віталій Бондаренко). 8-9 липня в гостях у церкві побував голова ВСЦ ХВС М. Паночко, який висловив упевненість, що новостворена церква житиме і ростиме а в майбутньому стане центром духовного відродження всієї Полтавщини.

◆ З 18 липня до 16 серпня голова ВСЦ ХВЕП на запрошення Асамблеї Бога США відвідав США. В межах цього візиту він відвідав деякі церкви штату Оклахома, а також канцелярію єпископа Північного Техасу Деуда Дюбоза, який очолює понад 500 церков. Також відвідав Християнський Університет штату Техас, в якому навчається 1600 студентів. Відбулася зустріч з єпископом штату Оклахома Армоном Ньюбером, з яким М.С. Паночко мав дружню розмову.

◆ 3 серпня в Центральному офісі Асамблеї Бога США, м. Спрангфілд, Міссурі, відбулася зустріч голови ВСЦ ХВЕП М. С. Паночка та суперінтендента Асамблеї Бога США Томаса Траска. У цій зустрічі брали участь Л. Бондарук, В. Прохор, С. Радчук, С. Пилипів. Основним питанням зустрічі було налагодити тісну співпра-

цю Слов'янських церков США та церков Асамблеї Бога США.

◆ 7-11 серпня у м. Індіанаполіс (Індіана) відбувся Всесвітній конгрес церков Асамблеї Бога, на якому було 35 000 делегатів із 147 країн світу. Основний напрямок конгресу – святкування 2000-ліття Різдва Христового та огляд і оцінка розвитку п'ятидесятиницького руху в цілому світі. На закритому засіданні Виконавчого Комітету Всесвітньої Асамблеї Бога було прийнято М.С. Паночка повноправним членом цього Комітету як представника від Євро-Азії.

У цьому Конгресі також брала участь і група «Авен-Єзер» з Рівного.

◆ 11 серпня в межах Конгресу відбулася зустріч єпископів Євро-Азії, де присутні ділилися свідченнями про стан справ у своїх країнах. Після Конгресу М.С. Паночко відвідав церкви ХВЄ міст Філадельфія (пастор Р.Пристацький), та Сіракузи (пастор І. Соколик).

◆ 15-18 серпня в м. Москві прохо-

дило навчання методистів та директорів недільних шкіл України, Росії, Білорусі та Узбекистану.

◆ 23 серпня у канцелярії Об'єднання Церков ХВЄ Львівської області відбулася зустріч М.С. Паночка з старшим пресвітером цієї області та його заступниками, на якій обговорювалися духовний стан церков об'єднання та проблеми, пов'язані з діяльністю Львівської біблійної семінарії.

◆ 30 серпня канцелярію ВСЦ ХВЄП відвідав представник Девіда Вілкерсона. В ході зустрічі обговорювалося питання підготовки до проведення семінарів з участю Д. Вілкерсона, який хоче відвідати Україну. Планується 27-28 червня 2001 року провести пасторську конференцію, а 29 червня — відкрити євангелізацію в Києві з участю Д. Вілкерсона.

◆ 2-3 вересня в м. Івано-Франківську відбулася конференція вчителів недільних шкіл. Конференцію проводили заввідділом НШ ВСЦ ХВЄ Лариса Онищук, заввідділом НШ Івано-Франківщини П. Таб'як, вчитель-методист С. Луцик.

Звернення

пасторської конференції Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄ до церков.

Мир Вам і благодать хай примножиться!

Ми вдячні Богу за великі зміни, що відбулися в нашій країні молитвами Його народу. Враховуючи історичний час, в якому ми живемо, і всі обставини, ми приходимо до висновку, що тільки Церква Христова може стати в проломі за наш край і за духовний стан дітей Христових. Слово Боже проголошує: «...бо багато може ревна молитва праведного» (Як.5:16).

Тому ми закликаємо Вас до спільної щоденної молитви

- 1) за єдність народу Божого (Ів.17:21);
- 2) за пробудження України і навернення до «першої любові»;
- 3) за владу та економічний розквіт нашого краю (1 Тим. 2:1-3);
- 4) за недужих, які довгий час прикуті до постелі.

Закликаємо усіх християн бути з нами в молитві з постом кожної останньої п'ятниці місяця.

Правління, Комітет ВСЦ ХВЄ, голова ВСЦ ХВЄ М.С. Паночко

Комітет ВСЦХВЕ: сидять
(зліва направо):

П. Карпов,
П. Сердиченко,
М. Паночко, М. Мокієнко,
М. Синюк;

стоять (зліва направо):
гість Союзу С. Пунк
(США),

В. Поштарьов, В. Фалій,
П. Янюк, О. Бабій,
М. Пилип'юк, І. Хрипта,
А. Безкровний,
В. Ткаченко, В. Бровка,
М. Свірчук,
С. Веремчук, В.
Українець, О. Гринчук,
В. Решетинський,
В. Бричка, М. Камінський,
В. Франчук, С. Федько,
Р. Шкіндер, О. Вовк,
С. Павлусь, В. Шевчук,
І. Федоров, М. Мельник,
Ю. Вавринюк, В. Любчак,
В. Гедаревич.

Правління ВСЦХВЕ: сидять (зліва направо):
П. І. Карпов, П. В. Сердиченко, М. С. Паночко,
М. М. Мокієнко, М. П. Синюк,
стоять (зліва направо): П. Д. Янюк,
М. А. Мельник, І. А. Хрипта, М. М.
Камінський, С. В. Веремчук, В. А. Шевчук, М.
М. Пилип'юк.

*...боронив мене Бог, коли
над головою моєю світився
світильник Його, і при світлі
Його я ходив у темноті...*

Йова 29:2–3